31761 06633842 7

BRIEF
PTB
0041210

Smaadigte

af

K. Karstensen,
Sognepræst til Dyppel.

(Netto-Indtægten tilfalder Forfatterens betrængte Sognefolk.)

Kjøbenhavn.
Faaes hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofboktrykker BiancoLuno.

Smaadigte

af

K. Karstensen,
Sognepræst til Dyppel.

(Netto-Indtægten tilfalder Forfatterens betrængte Sognefolk.)

Kjøbenhavn.

Faaes hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

brief
PTB
0041210

Forord.

Flere af mine Venner og Bekjendte have gjentagne Gange opfordret mig til at udgive et Udvalg af mine til forskjellige Tider forfattede Smaadigte; men jeg har hidindtil ikke kunnet beslutte mig dertil, efterdi det Lidet, jeg kunde have at udgive, bestandig er forekommet mig at være altfor ubetydeligt, eller dog kun af den Beskaffenhed, at det kunde have Interesse for den snevrere Kreds af Venner og Bekjendte. Naar jeg nu alligevel udgiver og fremlægger for et større Publicum nærværende lille Digtsamling, da er det ikke fordi jeg for Øieblikket taxerer disse Smaating høiere end tilforn; men Anledningen er, at jeg gjerne vilde skaffe en lille Skjerv tilveie til mine i nærværende Krigstid saa haardt

betrængte Sognefolk. Jeg haaber, at det velgjørende Diemed vil undskylde, at jeg bringer offentlig tiltorvs, hvad jeg ellers vilde have holdt tilbage eller i alt Fald kun ladet trykke som Manuscript for Venner.

Og nu: modtager da i Kjærlighed, hvad jeg byder i Kjærlighed!

Sønderborg i April 1849.

1827 — 31.

(Ribe.)

Maisang.

O hulde Mai velkommen!
Velkommen favre Vaar!
I Tempelhelligdommen
Foran dit Alter ſtaaer
En Yngling Harpens Strænge,
Han vented Dig ſaa længe,
Og Længſel hævede hans Bryſt;
Dit Komme fyldte det med Lyſt.

Hvor mildt dit Die ſmiler
I Solens blide Skin!
Hvor ſødt din Aande iler
Forbi med lune Vind.
Du planter og Du vander,
Og ſpraglet Engen ſtander,
Og Ruggen vorer op ſaa grøn
Og Dalens Lillie hvid og ſkjøn.

Hvor straaler rigt din Kaabe
I Morgensolens Ild,
Naar Duggens blanke Draabe
Paa Græsset hænger mild.
Og i din Gang er Seier,
Og hvor din Kaabe sveier,
Og hvor Du sætter hen dit Fjed,
Der staaer et yndigt Blomsterbed.

Du Dalens Sønner kalder
Fra Leiet aarle op,
Naar Solens Straaler falder
Paa Bjergets høie Top;
Og Bonden gaaer bag Ploven,
Og Aaren kløver Voven,
Naar Lærken over Eng og Vang
Istemmer høit sin Morgensang.

O Mai, Du Aarets Konge
Med Blomstens rige Flor!
Jeg vil din Lovsang sjunge,
Mens jeg i Støvet boer.
Jeg elsker dine Blommer; —
Bring mig en liflig Sommer!
Og naar mit Støv det segner ned,
Da plant en Blomst paa Gravens Bred!

Junker Ranes Jagt.

Skjærtorsdags Morgenrøde
End stod paa Himlens Rand,
Og Græsets Blade flode
Af Duggens Perlevand,
Da klapped Junker Rane
Sin lange, smækkre Blis
Paa gamle Ridebane
Saa inderlig tilfreds.

Og bag ham stod i Række
Den lange Jægertrop:
Een saae man Hunde trække
En anden sadle op.
Men alle greb i Toilen
Og op paa Hesten sprang,
Da Junker stod i Beilen,
Og Jægerhornet klang.

Saa fløi den vilde Skare
Henud ved Jægerdam;
Og Skov og Lund gjensvare
Ved Trut og Tramp og Glam.
En gammel Husmoer, vækket
Ved denne Jægerlarm,
Stak Hovedet forstrækket
Ud af sin Vindueskarm.

„Ak Gud! vor unge Herre
Med alt sit Jægerlag!
Galt var det før, men værre
Det bliver Dag for Dag.
Fra Mikkelsdag og siden
Gjenlød hans Jægerhorn,
Og nu i Foraarstiden
Han rider ned vort Korn.

Det er Skjærtorsdagsmorgen,
Huff det, og bæv derfor!
Vel Enden er forborgen,
Men nær den foreſtaaer!
Før Solen naaer sit Leie
Jer Magt kan svinde bort;
De strænge Herrer pleie
Kun at regjere kort!"

Men bort han foer med Latter
Og spored Hesten brat
Hen over Bjerg og atter
Igjennem Dal og Krat.
De Hunde strække Snude
Og spore nok saa snildt,
Og fare fort og tude,
Naar de kan lugte Vildt.

Og hvor de hen sig vende,
Var Ruggen nok saa grøn,

Vor Junker og hans Svende
Ved Hornets raske Don
Omkaps paa lunge Heste
Dem følge overalt;
Den Ryttер var den bedste,
Som red saa Hesten faldt.

Man intet Led oplukked,
Man intet Gjærde veg.
Een Bonde stod og sukked,
Og een om Naade skreg:
„Ak spar vor Rug, jeg beder,
Hvad har vi ellers vel
At skatte af til Eder?
Vi skal dog leve selv."

„Hvad vil den dumme Bonde!
Nei vil man høre blot!
De klage allenstunde
Og har kun altfor godt.
Hvad er det værdt at tale
Om denne Smule Skat!
Hei hopsa! vi maae hale
At faae den Hare fat."

Og Bonden terred Kinden
Og gik med sorgfuld Gang.
Men Junker foer som Vinden
Henover Mark og Vang.

Og Glam og Skrald og Trutten
Og Hui og Hestehviin
Rundt tonede om Gutten,
Da bort han foer med Griin.

„Hei Junker! vogter Eder!
Kom Mosen ei fornær!
Jeg kjender disse Steder,
Det er et bundløst Kjær.
Idag for fjorten Dage
Jeg misted der en Ko.
I kommer ei tilbage
Fra denne Gyngebro."

„Frisk Karle! lad ham skrige
Den gamle Klynker kun!
Frisk! Fanden maatte vige,
Her er jo sikker Grund!"
Saa gav han Hesten Sporen
Og foer med Haan afsted.
Som Havet bølged Jorden,
Den brast — og han sank ned.

Og hver hans tro Ledsager
— O ynkelige Syn! —
Den samme Vei neddrager.
Alt lukker Jordens Bryn
Sig over deres Kroppe;
Det blier saa tausk og tyst,

Kun Hundene deroppe
End drive deres Lyst.

Mangt Hundredaar er ſvunden
Fra den Tid indtil nu;
Og ſtedſe nærmer Bonden
Sig dette Sted med Gru.
Hvert Aar, naar Vaaren breder
Sit grønne Tæppe ud
Og over Marken ſpreder
De friſke Blomſterſkud:

Der groer af disſe Sumpe
En Blomſt saa underfuld,
Og Toner lyde dumpe
Dybt under ſorten Muld;
Man ſeer paa Sivets Stamme
Udvoxet Heſt og Mand,
Man hører Hunde glamme.
Saa Sagnet gaaer om Land.

Glædens Fugl.

Fra Edens Blomſteregne
Floi ud en liden Fugl.
Den flagrer allevegne
Og ſøger ſig et Skjul.

Den ingensteds har hjemme,
Og kjendes kun af Faa;
Kun Faa dens hulde Stemme
Kan fatte og forstaae.

Naar Sorgen Manden tynger
Paa Livets trange Vei,
Den stedse venligt synger,
Men høres oftest ei.
Naar Taaren tit mon trille
Ad sorgfuld Moders Kind,
Den synger blidt, den Lille,
At lette tunge Sind.

Og stedse nær den svæver
Et skyldfrit Ungdomsbryst;
Der altid helst den hæver
Sin rene milde Røst.
Men, hvis man den vil fange,
Gaaer efter den paa Luur,
Den flygter bort saa bange,
Den synger ei i Buur.

Naar Barnet leer og spøger,
Den svæver om det huld,
Dets Munterhed forøger,
Forskjønner Blomstens Guld.

Den Fugl jo kom fra Eden,
Til Eden søger den:
Derfor bestandig Glæden
Er Barnets hulde Ven!

Brug Tiden vel.

See! paa Evighedens lyse Kyster
Med sin Urne Tiden staaer og ryster
Sand i Timeglasset ned.
Alvorsfuld han Jordens Sønner truer,
Og paa Urnen denne Indskrift luer:
„Viselig man holde Huus dermed!"

Min dromte Lykke.

I Dromme sad jeg paa Olympens Tinde,
Omstraalt af Gudeverdenens Herlighed;
Min Lykkes Maal jeg meente der at finde,
Og Hjertet banked ængstelig derved.
De Gudeskikkelser traad mig imøde —
Som kaldte frem blot ved mit Ønskes Bud,
Og Straalebølger zittrende sig gøde
I stedse større Kreds om hver en Gud.

Kronion tronede paa gyldne Sæde;
Olympen skjælved ved hans blotte Nik;
Fra Øiet hverken Sorg eiheller Glæde,
Men fra hans Høire Lyn paa Lyn udgik.
Jeg saae hans Herlighed, jeg saae hans Styrke,
Jeg saae ham frygtet af en Gudehær,
Jeg bæved — al hans Glands mig var kun Mørke;
Det var ei Saadant, som jeg søgte der.

En landsevæbnet Pige nu sig hæver:
Skarpt luer Øiet bag et Kobberslør,
Men fredsæl Kunst i hendes Fodtrin svæver,
Og Viisdomskjerne hendes Haand udstrøer.
Athene! Tak, at Du mig Sandhed viser,
Til Sandhed evig stod og staaer min Hu,
Og evig jeg dens Giverinde priser;
Det var dog ikke Dig, jeg søgte nu.

En Yngling stod; saa skjøn jeg ingen skued:
Om Nakken bølgede hans gule Haar,
Og Krandsen om hans Isse godt mig hued;
Snehvide Plekter gyldne Lyre slaaer,
Og smeltende dens Sølvertoner flyde;
Fra Guders Øie saae jeg Taaren faldt:
Apollo! ak, jeg maa mit Hjerte lyde —
Jeg Meget fandt, men har ei fundet Alt.

Hvad er det da Du vil, mit omme Hjerte?
Mon da jeg aldrig, aldrig finde skal,

Hvad Du saa længe, Du saa varmt begjerte?
Saa flygter evig da mit Ideal.
Kronions Magt og Vælde mig kun skrækker,
Athenes Kunst ei fatter al min Lyst;
Apollos Lyre mig til Glæde vækker:
Men stedse Noget savner dog mit Bryst.

Og see! i Purpurglands, med Rosensmykke,
Skjøn som en Engel, sank Cythere ned.
Jeg saae, jeg favnede min hele Lykke,
Men Drømmen svandt — og af, min Lykke med.
Saa tomt er Livet, ingen Glæde vinker;
Jeg finder evig ei, hvad jeg har seet:
Kun stundom, naar den tause Maane blinker,
Mig Phantasus end dunkelt viser det.

Alfernes Dands.

Naar Solen daler i Vestens Skyer,
Og Dagens Syssel og Travlhed standser,
Der blier en Travlhed i Mark og Byer,
Smaa-Alfer pusler omkring og danser.
De færdes vide
Ved Midnatstide,
Paa bitte Fødder de sees at stride
Og har saa travlt.

De hoppe lystigt med barnligt Sind
Paa Blad og Green og paa Bæk og Lillie,
Og fladdre muntert i Nattens Vind
Med Skovens Krone, med Dalens Lillie.
De Kegle spille
Paa Eng og trille
Dugperlebosfel med Haand saa lille
Paa Græsfets Blad.

Lig Taage svæve de Marken rundt,
Og vugge sig mellem Skovens Kroner,
Og skotte til Kjernen i Arets Bundt,
Og synes at lytte til Fuglens Toner.
Med Maanens Straaler
De Engen maaler, —
Og hvor de dandse med lette Saaler,
Staaer Blomst i Flor.

Men, naar det atter ad Dagen gryer,
Og Østens Porte sig mon forgylde,
Smaa-Alfer skynde sig bort og flyer,
De er ei meer paa den rette Hylde.
Naar Sol mon glode,
Smaa-Alfer blode,
De Pile saare dem fast til Dode
Med Graad de flye.

Farvel til Ribe.

Gamle Ribe By, som venlig
I dit Moderskjød mig tog,
Da fra Hjemmets Ø jeg eenlig,
Ubekjendt til Dig hendrog.
Tak for hver en stille Glæde,
Du saa gjerne skjænkte mig;
Om jeg ofte maatte græde,
Var dog Skylden ei hos Dig.

Ak! jeg saae min Moders Baare
Staae ved Gravens aabne Bred —
Stille Hjerte! stands min Taare!
Og forstyr ei Moders Fred!
I, der saae den ofte rinde,
Tause Vægge, reen og mild, —
Stande skal I mig i Minde
Trofast som min Moders Smil!

Sivkrandst Aa med sagte Bølger,
Lyt nu til min Afskedssang!
Ak, saa gjerne jeg Dig følger;
Du mig viser Livets Gang.
Tit, naar Solens Straaler kysted
Sidste Gang din kolde Strøm,
Dine sagte Bølger dysted
Ynglingen i salig Drøm.

Tauſe Lund, der ofte ſtrøede
Venlig Skygge ned paa mig
Ved den lyſe Aftenrøde —
Væne Lund, jeg takker Dig!
Gamle By, hvor Taarnet kneiſer,
Nu Farvel! vi ſkilles, men
Mindet, ſee! det lyſt ſig reiſer,
Hvorſomhelſt jeg vanker hen!

1831—39.

(Kjøbenhavn.)

Barndomsglæder.

Kom sæt Dig, Ven! og lad os sladdre sammen
Fortrolig her et lidet Øieblik
Om svundne Barndoms glade Leg og Gammen,
Da med vor Fibel vi til Skolen gik.

Det er saa sødt at mindes hine Steder,
Hvor Vuggen stod, hvor Volden lystig sløi,
Hvor Pogen læste, og hvor Barndomsglæder
Han deelte fro i munter Leg og Støi.

Du husker nok, hvordan vi var tilmode,
Naar Skolemester havde været vred,
For Leren ei vi ramsed op paa Fode, —
Men fik vi Lov, hvor sløi vi saa afsted.

Og hvilken Hurlumhei med Vold og Trille!
Den Smaadreng rørte sig saa slink og djerv,
Som om han Verden gjennemløbe vilde —
Og en Springom var hele Livets Hverv.

Nu sværmed vi omkring i Dal og Vænge,
Og sorgløs traad vi mangen Blomsterknop,
Nu saae man os ved Kragereden hænge
Stolt gyngende i høien Elletop.

Ved Vintertid vi mødtes med vor Slæde,
Og rask vi rulled over Is og Snee;
De Skøiter skured og de Træsko glede,
Til Maanen stor i Østen lod sig see.

Mod kolde Nat tilbage først vi vendte,
Ned over Øret trak vi vor Kallot.
Tit gamle Moer en Smule paa os skjændte:
„Nei Drenge, Drenge! det gaaer aldrig godt!"

Naar saa vi kom forpustede og trætte
Fra Touren hjem til Ovnens muntre Fyr,
Saa maatte Fader ned sig hos os sætte
Og os fortælle gamle Eventyr.

Men aldrig saae man Drengen saa fornøiet,
Som naar med Julegaver Fader kom;
En lille Taare glindste ham i Øiet,
Naar Faer begyndte med at dele om.

Og Nytaarsaften, husker Du, vi kasted
En Potte tit paa vrantne Nabos Port;
Og med en Fart derfra vi Alle hasted,
Og Ingen vidste, hvem det havde gjort.

Ja, mangen Spøg og Leier har vi øvet;
De unge Fugle flagred vildt i Vaar.
Vel! om vor Aand for Spøg har Flugten prøvet,
Ved Alvor høiere den Vingen slaaer.

Saa gik det til i vore Barndomsdage,
Ak! alt for længe siden svandt de hen.
Det er saa sødt, at kalde dem tilbage,
Saa sødt, at drømme sig som Barn igjen!

Mit Als.

Af Østerhavets Vove
En Ø sig hæver fjønt,
Bekrandset stolt med Skove,
Bevoret mildt med Grønt.
Saa sagte Bølgen gynger
Og lulter den i Ro;
Og raske Børneklynger
Ved Stranden lege fro.

Den Ø er som en Have:
Hver Kornmark er et Bed,
De Bønder flittig grave
Og lægge Kornet ned.

Og om den Have lukker
Et Hegn af Nøddetræ, —
Der Drengen gaaer og plukker
Sig Lommen fuld i Læ.

Løvtætte Linde brede
Sig over Bondens Tag.
Her Svalen har sin Rede
Og qviddrer Nat og Dag.
Og mellem Træets Grene
Der titter Æbler ud
Rødmusede og pene —
Som Bondens unge Brud.

Det er saa sødt at drømme
I denne Haves Skjød,
Hvor lune Vinde strømme,
Hvor Rosen dufter rød.
Smaafugle boer i Skoven,
Smaablomster staaer i Eng,
Velsignelse bag Ploven;
Og rask er Mø og Dreng.

Den Ø jeg kan ei glemme,
Jeg stedse skuer den;
Thi der, der har jeg hjemme,
Did gaaer min Længsel hen.

Jeg elsker den saa saare,
Var Verden mig tilsals,
Og frit jeg maatte kaare,
Jeg valgte mig et Als.

Rusvise.

See Tiden gaaer, og hurtig Alting skifter:
Af skranten Fol kan blive stolten Hest;
En Dværg kan blive stor ved Storbedrifter, —
Af Bondedreng der blive kan en Præst.

See saadan det med Alting sammenhænger
Og for Exempel ogsaa med en Rus!
Nys nappet af Philologiens Tænger,
Han hæver sig og blier Philosophus.

Han seer med Smil paa Hovedstadens Larmen
Og mindes knap den svundne Tid igjen,
Da med Lucrets og Hesiod i Armen
Han trasfede til gyldne Ehlers hen.

Om Morgen tidlig vakt af Dromme søde,
Begyndte strax vi vor Trompetergang,
Og lytted saa til Tonerne, som lode
Den hele Formiddag saa bred og lang.

Heel ofte vi, det laer sig vel formode,
Af Fatter Hesiod lidt kjede blev,
Og ør i Hov'det, naar vi ei forstode
De Hjeroglypher, Bjørnekloen skrev.

Chokma, Maschal — og al den hele Mængde
Af Viisdomsord de klang os fast som Brøvl.
Og gamle Carus altfor meget trængte
Til Læsertaalmod og Kritikkens Høvl.

Dog viste sig, skjøndt svagt kun i det Fjerne
Og næsten skjult af idel Mulm og Mørk,
Et venligt Glimt af Fremtids lyse Stjerne,
En Leder i Philologiens Ørk.

Nu samles vi, at synge, lee og drikke
Lidt ovenpaa Examens Febergys:
Hver ærlig Rus sit Glas til Bunds udstikke!
Thi det indvier os til Fremtids Lys!

Hjemmets Ø.

Jeg kjender en Ø, ved hvis bugtede Strand
Der stande saa mange Smaablommer;
Den Eng er saa grøn, og paa frodige Land
Staaer bølgende Kornet i Sommer.
Jeg Blomster, jeg Kornet, jeg Engen har kjær;
Dog ikke for dem jeg mig ønsker der.

Og Lunden er kølig, og Fuglen er glad
Og qvidrer saa munter i Skoven.
Rask Søgutten synger i Havnen ved Stad
Og Bonden paa Marken bag Ploven.
Jeg Lunden, jeg Fuglen, jeg Sangen har kjær;
Dog ikke for dem jeg mig ensker der.

Hvad føler jeg da? hvorfor længes jeg vel
Saa efter de kølige Linde?
Hvad synger Du, Fugl, og Du, Gut, til min Sjæl—
Hvad vil Du mig, huldе Kjærminde?
Jeg elsker Jer alle jo hver især,
Og hvor jeg Jer møder, jeg hilser Jer.

O, her har jeg leget og sprunget saa fro,
Ak, aldrig jeg kan det forglemme!
Thi svæver min Længsel evindelig tro
Didhenad, hvor Barnet var hjemme.
Og hvor jeg end vanker, og hvor jeg end er,
Den venlige Ø mig er evig kjær!

Sang for alsiske Studenter.

Ved Selunds Kyst i Hertbas Lund,
Hvor Kongeegen mægtig breder
Sin Krone over Belt og Sund
Og Dan en Løvtag-Skjærm bereder:

Der staaer i dette trygge Læ
Et gammelt, stærkt og frodigt Træ.

Og mange Frugter Træet bær;
Fra gamle som fra nye Dage
De hænge lige friske der
Og vinke Hver, som lyster smage.
Men Frugten falder ikke ned,
Man den maa hente fra sit Sted.

Saa mange krable ved dets Rod,
Hvem Frugten stedse saaes at vige;
Thi ei en smidig Haand og Fod
Er nok til Træet at bestige;
Men kun ved Aandens Kraft og Flugt
Man henter Kundskabstræets Frugt.

Thi Brødre, mærker Jer mit Ord:
Vi Alle jo fra Den komme,
Hvor Hedenolds Pomona boer,
Og Hver med Æbler gaaer i Lomme,
Som Børn vi gik og gramsed der,
Nu anden Dont os kalder her.

Af hine Frugter end vi faae,
De sendes os fra Hjemmets Haver;
Men her vi selv nedhente maae,
Hvis vi vil nyde Aandens Gaver,
Og i de Brødres Barm indstrøe
Erhvervet Kundskabs Kjernefrø.

Held derfor os, hvis vi forstod
At finde Vidskabs sande Kjerne!
Den skyde skal sin gode Rod
Og bære Frugt for Slægter fjerne!
Og vi tør os den Lykke spaae,
At vi det skjønne Maal skal naae.

Fædrelandssang.

Mel. Hvor herligt er mit Fødeland.

Vi elske Dig, vort Fødeland,
Skjøndt andre vel Dig agte føie,
Skjøndt Guld ei groer i dine Høie,
Og Bækken rinder kun med Vand.
Og aldrig danske Mand vil bytte
Sit snevre Hjem, sin ringe Hytte
Mod Storheds Pragt og Heiheds Glands,
Om nok saa herlig, udenlands.

Paa frugtbar Vang, ved Skov og Sø
De væne Landsbyer ligge sprødte
Paa Kyst de Snekkeseil staae brødte,
Et Vingebud fra D til D.
Og frodigt Guldet groer bag Ploven,
Og svømmer hid henover Voven,
Mens Lærken stiger op fra Kyst
Med munter Sang i Foraarsbryst.

Vel fryser Druen ſlemt ihjel
Hos os i disſe kolde Egne,
Men Aandens Værk kan dog betegne,
Det ei med den har ſamme Skjel.
Thi under Nyn af Nattergalen
Gaaer Tanken op til Stjerneſalen,
Og Fortids Færd for Sjælens Sands
Gjenſpeiler ſig med Skjønheds Glands.

Vel andenſteds den varme Sol
Fremlokker ſtørre Livets Flammer,
Og Blomſterpragten mere brammer,
End her ved Nordens kolde Pol.
Dog varmt det er i Barmens Buer,
Og trofaſt Pigens Øie luer,
Og ingen Slange giftig, led,
Sig ſniger i vort Blomſterbed.

Lad Andre ſtøbe Stater om,
For Frihed Tvedragtsfanen ſvinge,
Vi ſidde under Samdrægts Vinge,
Og Frihed er vor Eiendom.
Men vilde Voldsmand den os røve,
Da turde vel en Dyſt vi prøve;
End uforfærdet Bryſtet ſlaaer,
Og Løven end i Skjoldet ſtaaer.

Man er ei ſtærk, for man er ſtor:
Ei ſtort er altid det, ſom ſtraaler;
Man Kraften ei med Alen maaler
Som ſnart er maalt vor Fødejord.

Om Tordenfjold ter end vi dremme,
See stolt paa Hvitfelds Luestremme;
Som Daniel ved Svarteraa
Den Danskes Arm endnu kan slaae!

Vi elske Dig, vort Fedeland
Med Axeguld og Blomsterøie,
Med Bøgeskov og Kæmpehøie
Og Snekker om din grønne Strand!
Vi elske Frederik, som freder
De evigkjære, stjønne Steder,
Og synge fro, saa høit vi kan:
Gud signe Ham og gamle Dan!

Til hende, jeg mener.

O Pige, bliv dog
Ei vred paa mig,
Fordi jeg vover
At tolke Dig
Den skjulte Længsel,
I Bryst jeg bær,
Den rene Flamme,
Som luer der.

Jeg saae dit Øie
Det var saa blidt;
Jeg saae igjen, og
Det mødte mit.

Mig over Kinden
En Rødme foer,
Og Øiet sænkte
Sig ned mod Jord.

Jeg vilde tale,
Men Taushed bandt
Min bange Læbe —
Kun Taaren randt.
Og det var saa stille,
At Hjertets Slag
I Brystet banked
Som Stormens Brag.

O, hvis Gudinden
For Elskovspagt
Mig havde hyllet
I Skjønheds Dragt, —
Hvis Øiet straalte
Som Stjernen blidt,
Saa himmelvenligt,
Saa lyst som dit;

Hvis Kinden lued
Med Rosenglød,
Og smukt mig Ordet
Fra Læben flød:
Da skulde ikke
En lønlig Ild
Mig Barmen tære
Saa grusom vild.

Begeiſtret knælte
Jeg for Dig ned
Og driſtig tolked
Min Kjærlighed;
Og Lyren ſkulde
Høitidelig
De Ord gjentage:
„Jeg elſker Dig!"

Hør mine Sukke!
Forſtyd mig ei!
O hør det Pige:
Jeg elſker Dig!
I ringe Hytte
Min Vugge gik,
Dog til den ſmilte
Et Engleblik.

De gyldne Skatte
Jeg ikke ſaae,
Den Høiheds Glimmer
Jeg ei kan naae;
Jeg evig hilſer
Dem glad Godnat;—
Du er min Adel,
Du er min Skat.

See, jeg er fattig,
Men rig ved Dig.
O huldе Pige
Klyng Dig til mig!

O da skal Tanken
Faae dobbelt Flugt —
Og Lyren klinge
Om Dig saa smukt.

Og Du skal synge
Min bedste Sang
I Livets venlige
Bølgegang.
Vor Sol skal smile
Med vaarlig Glands;
Vort Liv skal svinde
I Glædesdands!

Til Madam Sonne.

(Nytaarsmorgen 1835.)

Bølgen bølger —
Tusinde den følger,
Tusind gik foran paa Havets Bryst.
Aar henrinde,
Sekler komme, svinde,
Gaae som Bølgebrud mod Livets Kyst.
Men hvad her vi var,
Mens os Bølgen bar,
Vorder Sæd til Evighedens Høst.

Ei vi klage
For de korte Dage,
Vi at leve her paa Jorden fik.
Sorg og Smerte
Knuger tit vort Hjerte —
Glæden varer kun et Øieblik.
O men Sorgen svandt
Ogsaa — Trøst vi fandt,
Meget blev, om Meget og forgik.

Flød end Taaren;
Kisten stod paa Baaren,
Den en Ægtefælle slutted ind:
Paa hans Minde,
See, hans Kunsts Gudinde
Sidder sørgende med Graad paa Kind!
Men hun snart igjen
Seer mod Syden hen,
Smiler tankefuld med trøstet Sind.

„Stille, stille!
Ingen Taare trille!
Hist i Piniens og Orangens Hjem
Aanden svæver,
Sig forklaret hæver
Lig en Phønix af hans Aske frem!
O didhen afsted!
Om hans Sønners Fjed
Svæve vil jeg og beskytte dem."

See, de*) vanker,
Sjunkne hen i Tanker,
Hist ved Tiburs Bred, i Padi Sand —
Mindes Moder,
Mindes Søstre, Broder —
Stirre længselsfuldt mod Hjemmets Strand.
Fugleskaren flyer
Og de lette Skyer:
„Bringer Hilsen til det kjære Land!"

Stille, stille,
Moderhjerte stille!
Snart de komme, selv de længes jo.
Ei De glemme,
Hvad der blev herhjemme,
Medens Længslen dvæler hos de To.
Søn og Døttre De
Her omkring Dem see, —
De er glade kun, naar Moer er fro.

Aaret fødes, —
Tvende Bølger mødes, —
Nyfødt stiger det af Tidens Skjød.
Ved det Spædes
Vugge her vi stædes,
Bringe Hilsen Dem, som Hjertet bød.

*) De 2de Kunstnere: Jørgen og Edvard Sonne.

Gid dets Dage maae
Kun Dem Glæde ſpaae —
Og hver nyfødt Morgen ſmile rød!

Til Maleren N.....

(Med et Staffeli, Stok, Palet, Pensler ꝛc.)

Den Maler er dog et leierligt Stykke!
Stjæler han gjør nu ſom allen Ulykke —
Penge? bevares! o nei, paa det Lav!
Himmel og Jord og det bølgende Hav!
Og, hvad der er langt værre endnu, —
Øine og Næſer,
Hele Gefjæſer,
Pigernes nyslige Arme og Been!
Maler, Du er en forunderlig Een,
Nærgaaen er Du, ſaa det er en Gru.
Nylig ſtjal Du mig ſelv fra mig ſelv,
Bliver jeg vred, jeg ſiger Dig: ſtjælv!
Men, hvad er værſt endnu af det Hele,
Snart, har Du ſagt,
Vil Du mig ogſaa min Pige fraſtjæle.
Maler! jeg ſiger Dig, tag Dig i Agt!
Her er min Stok!
Tro ei, det er nok, —
Lænkes Du ſkal til Trebenet her;

Kasſen, Du ſeer,
Bindes om Foden Dig ſkal ſom en Blok.
Hid med din Haand!
Her er et Baand!
Fingren i Hullet og Koſten fat!
Og ſaa din Frihed: Godnat!

I Anledning af Adjunct Peter Tetens Hanſens Nærværelſe i Kjobenhavn 1835.

Saa ſkal vi ſamles atter langt om længe
Fortroligt i et muntert Lag,
En artig lille Flok af gamle Drenge,
Der under ſamme Skoletag
Har ſvedt ſaa mangen Høſt og Vaar,
Slidt Bog og Bænk og Ungdomsaar.

Saaſnart Halvandenbeen han trak i Klokken,
Var hver geſtjæftig; Armen fuld
Af ſtore Lexica hentraſked Flokken,
At ſanke flittig Lærdoms Guld.
Fra Cathedra parlerede
Hans Jacob, Poul og Perer tre.

Naar ſaa omſider vi perfectionerte
I τυπτειν og amare blev,

Fra Skoletvangen vi os separerte;
Vor Peer et Reisepas os skrev.
Og By og Taarn blev sagt Farvel
I Morgengry med freidig Sjæl.

Snart i det Fjerne vinked Arelstaden —
„Philist!" det lod fra hver en Kant;
Om lidt vi spankulerede paa Gaden,
Nybagte Russer heel galant.
Men i den store vide Stad
Vi spredtes om og skiltes ad.

Af Musen sattes vi forskjelligt Stævne,
Hver i sin Kant og i sin Vraa
Sin Ager pløied efter bedste Evne;
Kun sjældent vi hinanden saae.
Da kom der med Kometen hid
I Aar en Peer fra fordums Tid.

Da maatte vi vel samles atter; — alle
De gamle Minder bleve nye;
Thi hvo forstod til Live dem at kalde,
Som han, der kom fra Ribe By.
I Skjemt og Spog og Vid — min Faer,
Han ikke mange Lige har.

Og Alles Hjerter sloge ham imøde,
Og naar vi hilse ham med Sang
Og vore Glas med Jubel sammenstøde,
Da følge vi kun Hjertets Trang.

Thi det er vist, at En og Hver
Har Peter Tetens Hansen kjær!

Islænderen, Student Stephensens Minde.

Fælder Taarer i den røde Gaard!
Klagesang fra gamle Celler stige!
Aldrig meer han her iblandt os staaer,
Stræbende med os mod Sandheds Rige.
Støvet ligger Bogen nu — forladt;
Borte er dens tankerige Læser;
Vildsomt Diet brast i Dødens Nat, —
Om hans Grav nu Fimbulstormen blæser.

Gamle Bragi, grib i Sorgens Stræng!
Han forstod jo dine gamle Runer.
Du ham kaared alt som liden Dreng,
Viste ham Valhallas Skypauluner;
Bød ham tolke for den yngre Slægt
Oldtids Gaadeliv og dunkle Tanke, —
Men han segned under Livets Vægt:
Alt for tidlig brast den skjøre Planke.

Klag, o Videnskab! Hans lyse Aand,
Skabt til jordisk Taagemulm at jage,
Kjækt at løse Tankens Tungebaand, —
Maatte stum og taageslørt bortdrage.

Sparsomt glimter Aandens Stjerner frem,
Ak, men naar dem Skyer stux bedække,
Da maa Sorgen dække Stovets Hjem:
Hvo skal atter Straaleglimtet vække?

Klag, o Venskab! thi den bedste Sjæl,
Reen og aaben, som den klare Himmel,
Fuld af Nidkjærhed for Brødres Vel, —
Møder os ei meer i Livets Vrimmel.
Ak, vi have seet det Smertens Blik —
Broderen med sønderrevet Hjerte:
Nylig Arm i Arm de trofast gik —
Nu er Mindet kun og navnløs Smerte.

O men hisset ved den kolde Pol
Boer hans Fader i den stille Hytte,
Skuer glad mod Livets Aftensol,
Tænker paa sin Søn, sin Alders Stotte.
Smerte! hvo har Ord til denne Qval —
Den er ikke meer, som var hans Anker:
Vildt og voldsomt Larven brød sin Skal,
Flei for tidlig bort fra Livets Skranker.

Ak! hvad saae Du i den mørke Stund,
Gjalderhornet gungred i dit Øre?
Saae Du Livets Maal paa Mimers Bund —
Troede Du Alfaders Stemme høre?
Og Du styrted Dig, at gribe det —
Vilde luttres i de dybe Bølger —?
Verdens Dom er streng, men Herrens ret,
Og dit Hjertes Idræt med Dig følger.

Saa Farvel da, Du som os forlod!
Sørgende vi vanker om herinde.
Alt omkring os, hvor Du gik og stod,
Taler til vor Sjæl kun om dit Minde.
Taarevæd't en Krands vi lægge ned
Paa din Larves sidste Hjem, din Kiste;
Den skal ligge paa dit Hvilested
Som et Tegn paa hvad vi her forliste.

Morgenvandring.

Jeg vandred giennem Herthas Bøgeskov
Og axekrandste Vang en Sommermorgen;
Høit Lærken steg i Sky og sang sin Lov,
Men dybt i Sjælens Grund mig tyngte Sorgen.

De svundne Tider drog forbi min Sjæl;
Mod Sagas Runeskrift jeg Blikket sendte:
Ak, hvad er Livets Kamp og Vinding vel?
Kun Tab jeg saae, hvorhen sig Diet vendte.

Ved Foden af en Jettehøi jeg stod,
Sig Hedenolds Bedrifter for mig malte;
Stridskollen hvinte, Sværdet drypte Blod,
Naar Luren tonte, Kampens Hane galte.

Paa Jettehøien grundende jeg ſteg
Og ſtued ud mod Geſions Bølgebelte:
Her var din Vugge, ſtolte Slægt, din Leg —
Her ſynges end Jert Drapa, Nordens Helte.

Det var din Storhed, Dania! Dit Ry
Fra Thules Fjeld til Myklegard ſig ſpredte.
Mod Oſt og Veſt ved Seirens Vaabengny
Dit Herſterſcepter vældigt ud Du bredte.

Nu er Du kun en lille Strimmel Land,
Og nogle Holme kun, ſom Ingen agter;
John Bull fratog Dig Scepteret paa Vand,
Og Oſtens Vætte Du med Sky betragter.

Saa ſtod jeg der en Stund; og Tankers Hær
Sig krydſe for mit Blik med mørke Miner;
Da traad en Gubbe frem af Lundens Træer,
Han venligt ſmilende mod Høien triner.

En Spade bærer han; og troſt i Hu
Ved Høiens Rod han gier ſig til at grave.
„Hvad gjør Du Gamle dog? hvor nænner Du
At jævne Mindet om de Fædre brave?"

„Ih nu — jeg tænker herved kun ſom ſaa,
Gjenmælte Gubben, død Mand intet nytter
Den Smule Jordhøi her, jeg jævner paa,
Men det kan gavne mig, naar jeg den ſlytter."

„O dorske Slægt! for Storbaad sløve Sands!
Har ei Du hørt og læst i gamle Skrifter
Om Nordens Herskermagt og Heltedands
Og fjerne Ry af glimrende Bedrifter?"

„Saamænd, jeg hørte sagtens lidt derom,
Skjøndt bedre jeg forstaaer min Plov og Spade,
End hvad de lærde Folk de prenter om
I mange Bøger paa saamange Blade.

Men jeg har tænkt i min Enfoldighed:
Imens de gode Fædre saadan haste
Fra Strid til Strid i fremmed Land afsted,
Hvem mon da Huus og Plov derhjemme paste.

Som nu — jeg bruger hver en Stund med Flid,
Og har dog altid fuldtop at bestille;
Knap slipper Vaar, saa kommer Høstens Tid;
Gik jeg paa Valfart ud, det gik nok ilde.

Jeg veed, vort Land er lille kun imod
Saamangt et andet, dog jeg gad ei bytte.
Jeg eier og kun selv en lille Lod,
Og derfor taer jeg hver en Plet til Nytte.

Men see, hvor herligt rundtom Sæden staaer,
Og Græsset er saa grønt i Dal, paa Bakke;
Det baade Synd og Skam mig tykkes, naar
Vi ikke smukt vor Herre vilde takke."

Saa talte Gubben. Skamfuld stod jeg der
Og vidste ikke, hvad jeg skulde sige.
Da saae jeg Lærken over Lundens Træer,
Og lod med den min Tak mod Himlen stige.

Taus trykte jeg den Gamles Haand og gik;
Og mere klart mig Morgensolen smilte,
Og mere klartes i mig Sjælens Blik,
Og mere let til Dagens Dont jeg ilte.

Jeg nytte vil min Tid, saa tænkte jeg,
Det Svundne kan man ei tilbagetvinge;
Med Veldaads Sæd jeg vil bestroe min Vei,
Da skal min Høst eiheller vorde ringe.

Med et Platinafyrtoi.

Det dæmrer nu svært og klares
I alle Vraaer og Kanter;
Men hvor meget der end aabenbares,
Dog raabe de Lysets Gesandter:
Meer Lys og bestandig mere!
Der er langt til Dag, mine Kjære!

Men hvor mange Lys de end tænde,
For Mørket reent at forjage,

Bestandig man dog maa bekjende,
Der meget vil blive tilbage.
Sin Natur ei Tiden kan dølge,
Og Natten med Dagen maa følge.

Men da det ei andet kan blive,
Og alle vi Lys vil have,
Vi maa see det saavidt at drive,
At vi Lysning har stedse til Lave;
At naar os det Mørke vil kue,
Vi tænde kan flux en Lue.

See derfor de Venner saa snilde
Har betænkt Dig med saadant Noget,
At ei Du om Aftenen silde
Skal famle og gaae i Taaget.
Og vil Du din Pibe tænde,
Er en Fidibus her ved Hænde.

Til Christian S.

(Med en Paraply.)

Himlen ei altid gier Solskinsvær,
Som den har givet i disse Dage;
Stundom vel ogsaa en Regnskyhær
Hen over Jorden og os vil drage.

Vandrer Du saa med din Pige paa Arm,
Seer, hvordan Skyernes flygtige Dromme
Drives omkring for Vindenes Harm,
Blier Du lidt angst for de drysende Stromme.
Men saaer Du hvælvet en anden Himmel
Over din Piges smilende Blik,
Ænsser Du lidet kun Draabernes Vrimmel:
Solen vel hisset bag Skyerne gik —
Her er et Stjernepar, venligt som Solen.
Derude strommer af Taarer en Flod —
Lunt banker Hjertet herinde bag Kjolen,
Glad og fortrolig gaaer Fod ved Fod.
Saadant betænkte vor Christians Venner,
Derfor de saadan en Himmel Dig sender;
Du til at hvælve den over jo har
Fundet det deiligste Stjernepar.
Og, som den Skjærm imod Regn kan forlene,
Sig som Skjærm om Jert Held vore Venner forene.

Til Urtekræmmeren A. S., da han vilde reise bort fra Geburtsdagsstadsen.

(Medfulgte Fru Heibergs Portræt.)

„Nu skal jeg rigtig narre dem, Du troer,
For Søndag kommer, er jeg alt ombord
Og seiler fra Geburtsen og fra Stadsen."
Nei stop! vi beer Dig at betænke Tingen!
Fra Tiden og sin Skjæbne seiler Ingen,
Og der er Klipper fleer end Atteſtatsen.
Tro derfor ikke, at Du saadan slipper!
Men tro, bevares, heller ingenlunde,
At, om endog vi kunde,
Vi vilde din Seilads besaae med Klipper.
Nei tvertimod! saasnart Du gaaer ombord,
Da kan Du troe os paa vort Ord,
Vi flux skal sende Bud
Til hver en Gud
Og hver Gudinde,
Som raader over Veir og Vinde,
At de maae alle sig forene
For Dig at tjene:
Og kruse venligt Havets Speil,
Og bugne kjærligt Skibets Seil,
At Snekken maa med Dig i Favn
Snart glide ind ad vante Havn;
Hvor Moer og Søster
Og Svoger med de Smaa
Alt længe vist paa Udkik staae

Og ved det Syn sig ret forlyster. —
Men hvad det er, vi ville gjøre,
Det skal Du strax nu faae at høre:
Tillad, skjøndt det er sære Nykker,
Vi lidt ad Tiden rykker
Og skubbe frem den et Par Dage;
Tillad, for ei at vrøvle mere,
Vi Dig idag maae gratulere!
Og at paa Handlens og Creditens Flor
Vi klinke her om Bord,
For vi tillade Dig ombord at tage.
Men hvad vi ønske Dig desuden —
(Behag at kikke lidt bag Ruden
Paa dette her, som følger med!):
En saadan lille yndig Viv,
Som kan og vil dit hele Liv
Dig trofast elske, kjærligt pleie,
Er dog det Bedste, Du kan faae i Eie;
Thi hvad var Handlens, hvad Creditens Herlighed —
Hvad hele Livet, uden Kjærlighed?

Ved Caroline Haffners Død.

Det er kun føie Tid, da frisk og glad
Hun gik omkring ved huslig Dont og Stræben.
I hendes Øie Ufyldts Engel sad,
Og munter Skjemt og Vid gik over Læben.

Med barnlig Ømheds hele Kraft hun hang
Fastklynget til sin Faders, Moders Hjerte;
Saa mangen Sorg at flygte der hun tvang,
Og aldrig har, før nu, hun voldt dem Smerte.

I Søstendflokken, og hvorhen hun kom,
Der sad med hende Munterhed og Glæde.
Nu gik hun bort — nu hendes Plads er tom —
Da døde Smilet, alle de nu græde.

Men Du, som fandt i hendes Sjæl dit Alt
Og saligt smeltedes i hellig Flamme —
Ved hendes Haand Du Glæder kun har talt:
Ak, dobbelt tung Dig Sorgen nu maa ramme.

Paa hver en Plet, og hvor Du gaaer og staaer,
Der træder hendes Billed Dig imøde —
Og hver en Tanke, som af Sjælen gaaer,
Kun maaler hvad Du tabte, da hun døde.

En Lillieknop hun hvilte ved dit Bryst
Og voxte fast som Blomsten til sin Stængel, —
Nu er den knækket af en tidlig Høst, —
Og ud af Knoppen fløi dit Hjertes Engel.

Du staaer alene, og din Taarestrøm
Som Dug nedfalder paa den brudte Lillie;
Den er forbi, den korte Foraarsdrøm!
Ak, tung for Støvet tit er Herrens Villie.

Dog Herrens Villie skee! det godt dog er,
I hvad han giver eller hvad han tager.
Er Byrden tung, hans Hjælp er ogsaa nær,
Og Trøst han har med alle Smertens Klager!

I vandret har saa mangen Foraarsdag
Og seet med hende Jorden sig forynge.
Nu dækker Isens kolde tunge Lag
Den hele Skabnings milde Blomsterklynge.

Men Solen trænger frem af Vintersky,
Og Jorden faaer igjen sit grønne Dække —
Og Blomsten slaaer sit Øie op paany —
Og Livet trænger frem af Gravens Vægge.

Da vil I vandre mangen Dag igjen
Til Kirkegaarden ud med stille Smerte —
Men Trosten stige vil fra Himmelen
Og kjærlig sænke sig i Eders Hjerte.

Thi over Graven gaaer en sagte Vind
Og hvisker venlig gjennem Blomstervrimlen:
Til Herrens Glæde hun er gangen ind,
Og smiler som en Engel ned fra Himlen.

De Fire.

(Til Student H. C. G..... paa hans Fødselsdag 1837.)

Der var en Tid — ukjendt med Skolelænken
Og Peblingfaren (jeg det mindes grant),
Den Bondedreng lidt nederlig paa Bænken
Sin Plads anviist iblandt de Drenge fandt.
Man gloede paa det underlige Væsen,
Den Vadmelsfrakke, slet dresseerte Krop;
Og fniste gjorde de og trak paa Næsen,
Saasnart som blot han lukte Munden op.

Da rykte han lidt bedre op ved Borde;
Hans Sidemand en lille Drengsling blev,
Der saae lidt mut forundret paa den store,
Fordi han ham fra Durepladsen drev.
Men som de længe saadan sad ved Siden
Og daglig snakkedes lidt mere ved,
Der knyttedes et Baand i Skoletiden,
Som, troer jeg, holde skal i Evighed.

Der kom en Tid — og endt blev Skoletiden;
Philisterfaren drog mod Arelstad;
Da kom en Gut, saa kjæk som han var liden,
Og til de Tvende slutted han sig glad.
Saa hused de og ploied de tilsammen,
Regentsens lune Bo sig aabnede,
Der deelte tro de hver en Sorg og Gammen,
Og gjerne saae man følges ad de Tre.

Der ſtaaer en Gaard — dens Plads gjør ei til Sagen,
Den ligner mangen anden udenpaa;
Der ſamledes de Venner tit om Dagen,
Og mangen herlig Aften ligeſaa.
Thi under dette Tag i lave Stue
Blandt anden Stads der boer et Vennebryſt,
Der gjerne vil de Trende hos ſig ſkue,
Og ſom de Tre ſig ſlutte til med Lyſt.

Du kjender, Broder, dette lille Billed,
Og ei behøver jeg at pudſe meer
Paa Anſigt og Figur; Dig ſelv fremſtillet
Du ogſaa mellem diſſe Fire ſeer.
Eiheller jeg vil ſøge at beſkrive,
Hvad nu vi Trende føle maae idag;
Thi Venſkab helſt Myſterium maa blive,
Dets bedſte Sprog er varme Hjerters Slag!

Til Student H. S. paa hans Fødſelsdag 1837.

O Du, ſom ſidder fra Morgengvæl
Og vender Bladet til Dagen viger,
Stirrer i Kundſkabens dybe Væld
Og raſtløs fremad til Dyſten biger;
Og ændſer Tiden, ſom gaaer og kommer,
Og Fuglens Qvidder og Vaarens Blommer —
Saalidt ſom Verdens de ſære Moder,
Godmorgen, vor gjæve kæmpende Broder!

Tillad, at ikkun et Øieblik
Vi atter ind Dig i Tiden rykke,
Naar her vi staae efter gammel Skik
I Vennekylnge, din Haand at trykke.
Velkommen Dag, som os Dig har givet!
Velkommen Broder og Ven til Livet!
Og lyt med Glæde til vore Noder,
Vor gjæve, gode, kæmpende Broder!

Og naar Du har snakket med os en Stund,
Vi Bogen Dig atter tilbagegive, —
Og hvad vi ønske af Hjertens Grund,
Jeg vist behøver ei at beskrive:
Den Krands, Du længe har havt i Sigte
I Vidskabs Land, skal Dig ikke svigte.
Da skal vi hilse med andre Noder
Vor gjæve, gode, seirende Broder!

Nytaarstanker.

Et Aar er atter svundet, rigt paa Minder,
Af Sorg og Længsel, Haab og Glæde fuldt.
Hvad Tiden føder, brat med Tiden svinder —
Det grønne Vaarblad faldt til Jorden gult.
Men af Forgangenhedens Blomster binder
Erindrings Engel os en Krands — og huldt,
Mens Tiden svinder gøglende herneden,
Ved den hun vier os til Evigheden.

See, det det Bedste er af al vor Viden:
Vor Tanke er ei Støvets Fosterson,
Endskjøndt den kæber ved det her i Tiden.
Den fromme Stræben finde skal sin Løn,
Og Lasten vaande sig i Smertensdon,
Naar endt engang er Livets Kamp og Striden.
Hvad her vi tænkte, hvad vi følte, vilde,
Forkrænklighedens Lænker ei kan hilde.

Frygt derfor ei, det skal forgaae engang,
Det Herlige, det Dyrebare, Høie,
Hvorved vor Sjæl med al sin Styrke hang.
Kun Formen maa for Dødens Magt sig boie;
Kun Skyggen: Støvets Lænke, Sorg og Møie,
Tvivl, Mishaab, Længsel har sin Undergang;
Det sande Virkelige blier tilbage,
Naar der er ikke meer af Tid og Dage.

Men hvad er det, der gier os denne Lære,
Den faste, den urokkelige Tro,
Mens Alt forgaaer, at Noget dog skal være?
Hvorfra den dybe Fred og Sjælero,
Naar Livet vandrer over Dødens Bro,
Og Taaren ruller over vore Kjære.
Det er en mægtig Genius, der favner
I Døden Livet — Kjærlighed dens Navn er.

Ja Guddomsflamme! Du, som Aandens Fader
Og Støvets Herre tændte i vort Bryst;
Du Almagtsbaand, som lænker Myriader
Her til hinanden, — bundløst Vald af Lyst!

Du er vort faste Anker, sikkre Trøst,
Om ogsaa Alt i Verden os forlader.
Og naar det er forbi med os herneden,
Du kalder — løfter os til Evigheden!

Til S. K.

(Med et Exemplar af fædrelands-historiske Digte.)

Geburtsen nu kommer med alskens Kommers,
Presenter og Gratulationer,
Med Kindklap, Haandtryk, Alvor og Skjerts;
Der svedes i Kjøkkenet, smedes paa Vers;
Der er Travlhed i alle Personer.

Men Helten han springer saa muntert i Sind;
Thi Skjelmen nok veed, at vi alle
Kan lide hans Øie, hans røde Kind.
Han dandser saa rask i sit fjortende ind,
At fast de Barnesko falde.

Ja dands kun Du Kjære, saameget Du kan
End i dine Barneklæder!
Med Aarene kommer der mere Forstand
Og Alvor og Arbeid og Sorrig i Land —
Thi knyst dine Barneglæder!

Her kommer jeg frem med en lille Present,
Gid den maa din Glæde forøge!
Af Danmarks Storhed en Efterklang,
Den Aand, som leved i Daad og Sang,
Her atter os monne besøge.

Lyt til de Toner, den Storbedrift!
Besku de hellige Minder!
Og saa tit Du læser den Skjaldeskrift
Om Danmarks Hæder og Storbedrift —
Da glæde de unge Kinder!

Fødselsdagen i den grevelige Familie.

Saa er der atter Larm i Leiren
Med Fødselsdagens Stads og Feiren,
Med Presentats
Og Gratulats,
Med Festdinérs Indtagelse,
Champagnervinens Smagelse
Og andet mere, comme il faut,
Som jeg kan troe.
De Poder smaa
Med pyntelige Klæder paa
Vimse, trippe,
Pille, nippe,

Og sætte Smagen
Paa Geburtsdags-Kagen,
Mens alt i Mag med Prøveblik
De mønstre Gaverne, som Helten fik.
Han selv, jeg mener Festens Pode,
Er, som man sagtens kan formode,
Heel encharmért
Og ganske meget désapointért
Ved samme skjønne Leilighed
Over al den hersens Deilighed.
Jeg selv maa henrykt staae
Og see derpaa.
En lille Bog til Festens Bord
Jeg bringer med, Du bitte Broer,
Mens jeg rører,
Som Du hører
Og som før Du har bemærket,
Ogsaa lidt ved Strængespilleværket.

Et Exemplar af Oehlenschlägers Aladdin

Hver Menneskesjæl med Livet faaer
En Lampe til Fødselsgave,
Hvormed, naar Kunsten man ret forstaaer,
Man selv sin Lykke kan lave.

Men Lampen den er af forunderlig Art,
Den gnides vil aarle og silde;
Thi ellers man seer den at ruste snart,
Og saa gaaer det Eieren ilde.

Den Kunst at gnide er ikke saa let,
Heel Mangen den aldrig lærte.
Han surede vel, men surede slet,
For ei han det Rette begjerte.

Da springer vel Lykken glimtvis frem,
Men svinder som Lynglimt sage;
Og naar man sig troer i Ønskernes Hjem,
Ei engang er Lampen tilbage.

Skur da, Du Kjære! med slittig Haand,
Og øv dine unge Kræfter!
Men vælg det Rette — da Lampens Aand
Skal lønne Dig godt herefter!

Til Froken S. M.

(I et Exemplar af 100 Romancer.)

Naar Verdens Færd og Tummel ofte gjækker
Det unge Bryst, der sværmte blidt og omt;
Og Hverdagslivets kolde Prosa lægger
Et Islagspandser om hvad det har drømt:
Da Sjælens Følelse vel ind sig trækker,
Thi hvad som mødte, var kun Tant og Skrømt;
Men Længsel breder Phantasiens Vinger,
Og atter hjem til Barnehimlen bringer.

Da aabnes Romantikkens Blomsterhave
Med Idealets skjønne Farvespil,
Da vorer selv af knuste Glæders Grave
Kjærmindeblomsten duftende og mild;
Thi bort fra Prosalivets kolde Slave
Er smeltet Isen brat for Solens Ild.
Det Hele som et Eventyr sig smykker —
Og Barnet atter glad i Armet rykker.

Saa gaaer det Mangen. Gid det ingensinde
Dem saadan gik og aldrig gange maa!
Gid hver en Dag saa venlig Dem maa rinde
Som fordum under Barnehimlens Blaa.
Dog troer jeg vist, De Glæde tit vil finde
Ved gjennem Phantasiens Land at gaae.
Thi vover jeg at sende Dem til Gave
En Digtekrands af Romantikkens Have.

I Anledning af Overhofmarskalk Hauchs Død.

Og der er Sorg i Kongens Gaard,
En Olding nys gik der til Hvile;
Sorgmodig nu de Haller staaer,
Hvor forhen alting saaes at smile.
Saa livlig, travl, saa munter gik
Den Olding der med Ungdomsblik,
Og hvo ham skued, kjær ham fik:
Nu er han gaaet til Gravens Hvile.

Og der er Sorg i Vidskabs Hjem,
Og Kunsten dybt sit Hoved sænker;
Han skytted og han skjærmed dem,
Og vakte selv, den blide Tænker,
Mangt Lysglimt i Naturens Nat: —
En Stjerne blev paa Himlen sat;
Men den, som Jorden har forladt,
Ei meer til os sin Straale skjænker.

Og der er Sorg i Danmarks Land;
Thi Retfærd var hans Vaabenmærke,
Og Blidhed var hans Skjolderand.
Ei nogen Baand var ham saa stærke,
Som de der ham til Pligten bandt;
Og derfor, medens Livet randt,
Han Alles Hjerter til sig vandt —
Og Krandse til sit Mindesmærke.

Og der er Suk i mangt et Bryst,
For dette Bryst ei mere banker;
Thi lyde maa vel Smertens Røst,
Naar knust er Hjælpens Trosteanker.
En Patriark saa mild og glad
Iblandt en talrig Slægt han sad —
Ak hvor er Blomstens Hjerteblad,
Naar Slægtens Kreds sig atter sanker?

Dog stands, vor Klage! Hvo har tabt?
Kun vi har tabt, men han har vundet!
Et herligt Navn han sig har skabt,
Og Sandheds Væld hans Aand har fundet.
Nu for Alverdens Konge staaer
Hans Aand i evig Ungdoms Vaar:
Lad dulmes da vort Smertens Saar
Ved Tanken om, hvad han har vundet!

Til en ung Pige.

Hil Dig, Du skjønne Barndomsalder —
Du Livets Vaar i Blomsterdragt:
Hvor Glæden kommer, for man kalder,
Og Sorgen er en ukjendt Magt.

Jeg kjender vel den Barnetanke:
Det var saa rart, at være stor.
Med egen Haand man da tør sanke
Af Alt hvad herligt er paa Jord!

Man som en Herre selv sig raader;
Hvad blot man peger paa, man faaer;
Man Frihed har i alle Maader: —
Nei, Kjære! langtfra saa det gaaer.

Med Aldren vore Livets Pligter,
Og man maa lyde, kan Du troe;
Man ingentid ustraffet svigter,
Og mange sure Frugter groe.

Og tro mig, hvad som herligst straaler
For Barnets Længselsphantasi,
Ei mangen Gang Berøring taaler,
For det har tabt sit Trylleri.

Da stuffet Haab, da Savnets Pile
Vil sænke sig i Sjælens Grund —
Da længes man, at kunne ile
Tilbage til sin Barndoms Lund.

Thi glæd Dig ved din Barndom, Pige,
Og fryd Dig ved din Blomsterflor!
Gid jeg var Barn igjen, Du sige
Vil mangen Gang, naar Du er stor.

Rinaldo, Andreas og Laura.

Den gode Rinaldo, ak, den er død,
Den kloge, venlige, trofaste Hund!
Der blev stor Ynk, da det Budskab lød,
For Dig og Vennerne samme Stund.

Men Rinaldo var ogsaa en Hund, som faa;
Tilgavns han sine Kunster forstod:
At sidde, springe og opreist gaae
Og bringe Toflerne til din Fod.

Saa laa han der — med Poterne strakt',
Opmærksom, ventende blot et Vink,
Og rokked med Halestumpen —: Giv Agt!
Og flux han var paa Benene flink.

Men treen dine Venner ad Døren ind,
Han kjendte dem alle strax paa en Prik;
Han færdig var at gaae af sit Skind,
Før han sin Hilsen=Karesse fik.

Og naar Du gik ud, han hopped og sprang,
Naar blot han og maatte være med.
Saa trolig fulgte han al din Gang
Fast med et Pigebarns Kjærlighed.

Og naar Butikken blev lukt af din Dreng,
Og Vægteren kaldte til natlig Ro,
Da hented Rinaldo trøstig sin Seng
Og la'e sig paa Disken og vogtede tro.

Den gode Rinaldo, ak ja, den er død,
Den kloge, venlige, trofaste Hund! —
Dog sørg ikke, Ven! det har ingen Nød;
Død fik Du for Savn om en liden Stund.

En Laure vorede paa dens Grav,
Saa faur og fin, ret efter dit Hjerte;
Og tidobbelt Fryd Dig Lauren gav,
Thi glemte Du let den Smule Smerte.

Naar Laura klynger sig til dit Bryst,
Og stuer paa Dig med Ombedsviet,
Og taler Dig til med sin blide Røst, —
Da er Du dog anderledes fornøiet.

Og naar Du gaaer din Spadseregang
Smukt Arm i Arm med din lille Pige,
Du tænker knap paa det Svundne engang,
Du er langt inde i Haabets Rige.

Og skylde jeg troe, langt mere det var
For Dig og enhver af dine Venner,
Naar Dig hun rækker sit Læbepar
Og os fortrolig sine Smaahænder.

Og pas kun paa, naar den kommer, den Tid,
Den er jo ei fjern, som selv Du mener,
Da Hymen sender sin Karm Jer blid
Og ved sit Alter Eder forener.

Da skal Du langt meer end — Tøflerne faae,
Bevares! jeg mener ikke det Slemme,
Men Alting skal hun at føie forstaae,
Saa det ret skal blive herligt derhjemme.

Og kommer en Ven saa til Eder ind,
Jeg vædder, det blier da bedre Glæde;
Vi skaddre da sammen med muntert Sind,
Mens Laura laver til Bord og Sæde.

Men naar saa Vægteren synger igjen,
Og Drengen atter Boutikken lukker,
Vi sier Godnat til vor gode Ven,
Og for Vertinden vi ziirlig bukker.

Men over Eder Guds Englehær
Holde kjærlig Vagt og al Sorg bortvende!
Det Ønske her jeg idag frembær
Og vil hver Dag jeg til Himlen sende.

Til Emma.

(I et Exemplar af Chr. Winthers Digte.)

O kunde jeg laane den Digters Pen,
Som ſkrev disſe herlige Viſer.
Til Edens Egne trylles man hen,
Naar Elſkovens Lykke han priſer.
Og kunde jeg laane hans liſtige Reſt,
At tolke mit Hjertes ſalige Lyſt,
Naar mig dine Blikke ſige:
Du er rigtig min egen Pige.

Men Fattigmands Spil var ikkun min Sang,
Selv da naar jeg bedſt det vilde;
Sig Hjertets Akkord til Strængenes Klang
Som ofteſt rimer kun ilde.
O tag til Erſtatning da denne Bog,
En Tolk for Følelſens dunkle Sprog.
Og „Henrik og Elſe", Du Kjære,
Os ret et Billede være.

Det er vel kun lidt, hvad jeg Dig frembær,
Thi ogſaa her Evnen er ringe.
Det hjælper ei ſtort med Ønſkernes Hær,
Naar Skillingen ikke vil ſpringe.
Men hvad der følger ſom Tilgift med
Og ſtedſe Dig følger hver Dag, hvert Fjed,
Er trofaſt Kjærligheds Flamme.
O gjør ei den Gave til Skamme.

Da hun reiste.

O hvor det dog blev ensomt, den Gang Du tog bort.
Du sad der paa Vognen, og Hestene gik fort,
Jeg stod her tilbage og stirred længe hen,
Da dreied sig Vognen, og Du forsvandt med den.

Det var som Solen skjultes, det blev mørkt for mit Blik,
Mellem Folkene paa Gaden som i en Skov jeg gik;
Men ikke jeg skjelned, om Folk eller Træer —
Jeg rendte mod hveranden, som krydsed mig nær.

Men som jeg længe stirred, og Benene gik frem,
Og jo mere jeg mig nærmed det grevelige Hjem;
Desmere blev mig fremmed, hvad udenfor mig var,
Men indenfor udfolded sig en Verden lys og klar.

Det indre Blik kun skued, og skued kun Dig
Og Mindernes Gestalter, som i Hjertet reiste sig;
Af den Rummel og den Tummel slet intet jeg fik hørt,
Thi alle Hjertets Strænge var af Mindets Haand berørt.

Og saadan gik og gaaer det, jeg mærker det grant,
Jo mere jeg drømmer, desmere blier det sandt:
Den Drøm blier til Virkelighed, til Drøm blier igjen
Det Virkeligheds-Væsen for din drømmende Ven.

Men Hjertet er jeg vaagen, og der lever jeg flot,
Der troner liden Amor, den mægtige Drot,
Og i hans Dies Solglands der er saa godt at boe,
Der sidde vi saa kjærligt og sole os, vi To.

Og rundt omkring os danser, som Stjerner i en Flok,
En Hær af Mindets Børn med flagrende Lok,
Og over os og om os er Blomsterregn og Pragt,
Det er Haabets Værk, men Alt er dog Kjærligheds Magt.

Naar skal af Drøm jeg vækkes, naar skal det slutes om?
Ak kun naar Virkeligheden gaaer op i Drømmens Sum.
Ak kun naar Haab og Minde samsmeltes i et Nu,
Kun naar vi atter mødes og gjenfavnes, jeg og Du.

Da vi gjenmødtes.

Hvor hurtigt løb de Dage,
Da vi sammen monne vandre!
Hvor langsomt krøb de andre,
Siden bort Du maatte drage.
Et Nu er Kjærligheden —
Og dog Evighed tillige;
Endløst er Længsels Rige —
Og dog hjemme kun herneden.

Saa mødes vi og favnes,
Saa stilles vi og favnes:
Men hvad er Længsels Evighed mod Kjærlighedens Nu?

Vor Længsel er nu vorden
Som et halvhenbleget Minde;
I dette Favntag finde
Vi Himmelen paa Jorden!
Nu over Læben vanker
Og seile gjennem Øiet
Vore Sjæle saa fornøiet
Og verle glade Tanker.
Og Jordens lave Tue
Blier os til en Himmelbue —
Thi Salighed i Nuet synker ned til Dognets Børn!

Sorg og Trøst.

Saalænge fyrig Ungdomskraft og Glæde
Endnu mon gjennemstrømme Bryst og Hjerte,
Kan Verden give, hvad vort Sind begjerte:
Paa hver en Plet en Frydsprofet har Sæde —

Selv ud af Torne skyde Roser spæde,
Thi Verden blier et Gjenspeil af vort Hjerte!
Men kommer Jordens mangehaande Smerte
At knuge Brystet og vort Blik at væde:

Da flygter Glæden bort fra Verdens Brimmel,
Og Storm henveirer alle Rosens Blade,
Og kun i Taaresty vi Torne skue, —

Hvis ei vort Die vendtes mod Guds Himmel,
Hvis ei der lod fra Stjerners høie Stade
En Røst, der mægtig Sorgen var at kue.

Og saa det er: naar Verdens Tummel fylder
Vor Sjæl med Smerte kun, naar Sorger trykke,
Og Haab, der skuffed, ikke mere tryller,
Vi længes, i et andet Land at bygge.

Og saa det er: naar Nattens Slør indhyller
Al Verdens Herlighed i Mulm og Skygge,
Da straale Stjernerne saa stille, trygge,
Og Himlens Telt med tusind Lys forgylder.

Da løfter Hjertet sig fra Jordens Tue
Og følger Stjerneblinket mod det Høie;
Og falmed saa paa Jord end alle Blommer,

De vorer atter under Brystets Bue,
Naar Troen der opslaaer sit Himmeløie
Og Kjærlighed udfolder der sin Sommer!

Trost fra Evigheden.

Naar kommer dog, o Gud! den store Dag,
Da Dyds og Sandheds Stemmer ene lydes,
Da hver en jordisk Lænke sønderbrydes,
Og Sjælen fri med stærke Vingeslag
Sig hæver op mod Sandhedsmorgenrøden?
Gaaer Veien did bestandig gjennem Døden?

Ja, Jorden er Forkrænkeligheds Land;
Din Majestæt, den lyse Sandhedsstraale
I samlet Glands, kan Sjælen ikke taale,
Før luttret den gaaer frem bag Gravens Rand.
Dog disse Straaleglimt, vi spredte skue,
Os Veien vise til din Sandheds Lue.

Tak være Dig, alvise, gode Gud!
Du lod os ei forladt i Verdensvrimlen;
Vi seer en Vei fra Jorden op til Himlen,
Vor Stræben opad er din Villies Bud.
Mislykkes det os stundom vel herneden,
Vi veed, det lykkes skal i Evigheden.

1839—49.

(Dyppel og Sønderborg.)

Min Ordination.

O milde Jesu, Du, som er og bliver
Til evig Tid vor Frelser og vor Trøst,
Du Lysets Bringer, Salighedens Giver!
O kom og tag din Bolig i vort Bryst.
Ak, egen Klogt og Klogskab kun forvilde,
O lær os ret at slutte os til Dig!
At ikke Støvets Lænker os maae hilde,
Men Du os drage til dit Himmerig!

Tak ske Dig, Frelser! for din store Naade!
Om Støvets Søn end stundom glemmer Dig,
Du glemmer ikke ham i al hans Vaade,
Men aabner atter ham dit Himmerig.
Da Mulmet ruged trindt om Jordens Strande,
Og Jordens Slægt forvildet vanked om,
Da gik din Aande over Dybets Vande —
Og Taagemulmet svandt, og Solen kom.

Du steg til Jorden ned; og fra din Læbe
Flød Sandhedsordets evigklare Væld!
Du viste Veien os, vi skulde stræbe,
Som evig fører os til evigt Held.
Hav Tak, o Frelser! for din store Naade!
O lad den ogsaa hvile over mig!
Ak, slet jeg kun forstaaer mig selv at raade;
O hør min Bøn, naar jeg anraaber Dig!
Oplys mig ved dit Sandhedsord, det klare,
Og giv mig Kraft, den rette Vei at gaae!
At til dit Kald min Gjerning maatte svare,
Og efter Livets Daad jeg Livet naae!

Min Introduction.

Du store Gud, som troner i det Høie,
Som hersker over Alt med Almagts Bud,
Som vaager over Alt med Faderøie
Og til det Bedste leder Alting ud!
O send din Naades Kraft i vore Hjerter,
Og styrk det Samfunds Baand, vi knytte her,
At gjennem Livets Glæder og dets Smerter
Det bragе kan os stedse mere nær;
At i samdrægtig Fred og kjærlig Stræben
Vi fremme maae dit Rige her paa Jord, —
At Du maa boe i Hjertet som paa Læben,
Og som i Tanken, saa i Daad og Ord!

O da, naar saa Du er hos os tilstede,
Og naar vi saadan slutte os til Dig:
O da er ogsaa fast vort Samfunds Kjæde,
Da stedse meer dit Rige nærmer sig.

Juleglæde og Julebon.

Hosianna og Halleluja!
Nu har jeg Seier vundet!
I Bethlehem, i Bethlehem —
Der er min Frelse fundet!
Der fødtes Lys i Livets Nat
Og Trøst for al vor Kummer.
Der blev en Sol paa Himlen sat,
Som straaler evig Sommer!

O kom, o kom, Du høie Gjæst!
Kom til vort Hjerteæde!
Da blier det ret en Julefest
Med Himmellyst og Glæde;
Da spirer Blomst af Vintersne
Og Fryd af Taaresukke, —
Thi al den Skat, vi ønske see,
Er lagt paa Jesu Vugge!

Paaskeandagt.

Hav Tak, o Gud! for Naadens Deel,
Du ved din Søn os kjærlig sendte.
For vaanded sig vor bange Sjæl —
Han Alt os til det Gode vendte.
Nu skrækker os ei Jordens Nød,
Som trued før vort Mod at tvinge,
Ei Syndens Braad, ei Grav og Død;
Vi Bod for Alt ved Jesum finge.

Ved Smertens Bud fra Jordens Lyst
Du til din Faderfavn os kalder;
Naar Synden knuger tungt vort Bryst;
Du reiser atter den, som falder.
Hav Tak, o Gud! for Naadens Deel,
Du os hernede vilde bringe!
O hisset vi den fange heel,
Naar Himlens Paaskeklokker ringe.

Pindsebon.

Joh. 16, 8. Naar han, den Sandheds Aand kommer, da skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom.

Almodheds Fader, Kraftens Gud!
Du Lysets Herre, Livets Kilde!
O drag af Syndens Nat os ud
Ved Sandheds-Aandens Straaler milde!
O fra vort Blik den Taage spred,
Som gjør, at ei vi Veien skue,
Som drager os i Dybet ned, —
O spred den ved din Pindselue!

Da er al Syndens Magt forbi,
Naar ikkun Aandens Kald vi hører;
Da gaae vi frem ad Retfærds Sti,
Som til din Faderfavn os fører.
Da skrækker os ei Dommens Bud,
Ei Død og Grav kan Frygt os bringe.
Til evigt Liv hos Dig, vor Gud,
Vi stige skal paa Englevinge!

Fru Stephensens Fødselsdag i Broager 1840.

Nu Vintren kommen er med korte Dage,
Med Kuld og Pels og nøgne Træer.
Sig trukket har i Moders Skjød tilbage
Den kjære milde Blomsterhær.
Og Solen tager lange Blund,
Mens Maanen vaager kold og rund.

Jeg veed et Sted, hvor dog en venlig Sommer
Sin Fylde og sin Glæde breder ud;
Hvor Solen straaler mildt, og favre Blommer
Udfolde sig trods Vinterslud.
Det Sted? nu Broer, giv Tid! ja, ja —
Det er just ikke langt herfra.

Her er det, her i denne lune Stue,
Hvor Provsten gaaer med Minen blid,
Og hvor hans stedse milde, væne Frue
Udstraaler Glæde hver en Tid.
Og om dem blomstrer — see kun der!
En faur og frodig Blomsterhær.

Idag, idag er Glæden dobbelt hjemme,
Og Provstens Blik sig dobbelt mildt mon tee,
Og Børneflokken mægter ei at gjemme
Sin Fryd — det kan man klarlig see.
Den kjære Moders Fødselsfest
De kappes om at feire bedst.

Og vi, vi tage Deel i deres Glæde,
Og ønske dem af Hjertens Grund:
At Somren her maa fæste varigt Sæde
Og Lykken blomstre allenstund!
Det er vel værd at klinke paa:
Hil Provst og Viv og Poder smaa!

Provst Stephensens Fødselsdag 1841.

Her er alstens rare Ting,
Mærk: af det, som duer,
Mad og Viin og rundtomkring
Bæne Mænd og Fruer.
Skaal for Dit og Skaal for Dat!
Skaal for alt det Rare!
Skaal for Hue, Skaal for Hat!
Ingen vil vi spare.

Skaal dog allerførst for Ham,
Dagens unge Pode!
Det var baade Synd og Skam,
Hvis han ikke groede.
Lad os væde ham et Korn,
At han kan florere
Immer frodigt som tilforn —
Og, om muligt, mere!

Provsten, ja det er vor Mand —
Han os nok mon hue;
Men hans Frue er forsand,
Fruen er — vor Frue!
Hvad?! si'er Provsten — Ja! si'er vi —
Saa katholsk vi ere.
Stemmer op vort Litani:
Hun skal med florere!

Deres flinke Rollingflok
Glemmes ikke heller.
Jo vi see Jer saamænd nok,
Jer nu Skaalen gjælder.
Skaal da for den hele Klat!
Skaal for alt det Rare!
Hver en Hue, hver en Hat
Herren vel bevare!

Til min Kone.

(I en Bibel.)

I Herrens Ord er os det Bedſte givet:
Der Kilden er, ſom gjemmer Livſens Vand,
Der Veien er, ſom fører os til Livet,
Og Hjælperen, ſom altid hjælpe kan.
Der er det Lys, ſom ſpreder hvert et Mørke,
Den Haand, ſom af hver Fare drager ud,
Som bringer Treſt i Sorg, i Svaghed Styrke:
Der er vor Herre ſelv, vor Fader — Gud.

Thi ſkal det ſtedſe dyrebart os være,
Det gamle, gode himmelſendte Ord.
Thi vil vi daglig tage mod dets Lære
Og holde nær os til dets Naadebord.
Vi ſom Maria tro vil tage Sæde
Ved Meſtrens Fod med ſtille herligt Sind,
At han med Ordet kan ſin høie Glæde,
Sin ſtærke Kraft i Hjertet føre ind!

Sang for Sundevedere.

Jeg veed et Land, af Bølgen mildt omslynget,
Med Vaarløv krandset og med Axeguld, —
Det smiler som en Brud hvert Aar forynget,
Saa Sjælen blier af Glædesblomster fuld.
Lad Andre synge Sangen: „Meerumschlungen"
Hvad heller sværme for trefoldigt Nord, —
Vor Sang skal prise Sundeved, mens Tungen
Formaaer at røre sig til Lyd af Ord.

Det er et Land af Herren rigt begavet,
Med Frugtbarhed og alskens Ynde smykt.
Med Velbehag det speiler sig i Havet
Som af sin egen Yndighed henrykt.
See Dal og Bakke, grønne Hegn og Agre
Med tunge Ax frembugnende i Høst!
See Byer og Kirker, spredt' i Grupper fagre,
Bag Træer og Buske lege Skjul med Lyst.

I Syden reise sig Broager Taarne
Og stue vide over Land og Hav,
Mens Saga taler om de tvillingbaarne,
De fromme Møer, som dem til Kirken gav.
I Øst og Vester til hinanden vinke
Fortrolig Dyppelbjerg og Nybelnoer,
Mens Satrup Kirketaarn i Sky mon blinke,
Og rundt omkring Velsignelserne groer.

Vel er det godt og herligt allevegne,
I Syd og Nord, naar Hjertet kun har Fred;
Men allerbedst dog her i disse Egne, —
Ei bytte vi med noget andet Sted.
Og Brødre, naar vi saadan ere sammen,
Den gamle Tvist om Sprog og Arvegang
Den ei forstyrre skal vor Selskabsgammen!
Vort Flag er Samdrægt, Fred og Fryd vor Sang!

Held Dig da, Held! Du yndigste blandt Steder,
Vort Sundeved! Gud Herren signe Dig!
Gid Velstand groe! og daglig milde Glæder,
Lig Vaarens Knopper, frisk udfolde sig!
Held Hver og En, som her mon boe og bygge!
Gud, tag os Alle i din Varetægt!
Og trofast Brodersind og stille Lykke
I Arv lad gaae til seneste Efterslægt!

Psalmer

ved Høitideligheden i Hørup Kirke i Anledning af Consistorialraad Schwensens 50aarige Embedsjubilæum, den 23. Trinitatis 1845.

1. Indgangspsalme.

Med Tak og Lovsang vi fremtræde,
Algode, for dit Aasyn her.
Du signer os i Sorg og Glæde,
Bestandig med din Naade nær.
Tilbedende vi knæle ned
Og prise din Barmhjertighed.

Dit Rige Du til os lod komme;
Og dine Tjenere gik ud,
At tolke dine Retfærdsdomme
Og dine milde Faderbud.
Hav Tak, hav Tak! Du Hyrde god!
For Livsens Dør Du os oplod.

En trofast Tjener Du os sendte,
At prædike os dit Sandhedsord.
Halvhundred Aar han her Dig tjente,
Og tro han vogtet har din Hjord.
Algode Gud, vor Tak modtag
For denne glade Høitidsdag!

Her i dit Huus vi samled ere,
Du Overhyrde naaderig!
Med ham vor Lov vi Dig frembære,
Med ham i Bøn vi søge Dig.
Velsign vor Andagt med din Aand!
Og styrk vort Christen-Samfunds Baand!

2. Hovedpsalme.

Sku, høie Fader, naadig ned
Til denne Christen-Menighed
Og til din gamle Tjener!
Halvhundredaar henrundet er,
Mens tro det Værk han røgted her,
Som os med Dig forener.
Kjærlig — Svang han — Hyrdestaven;
Naadegaven,
Du os bragte,
Trolig han for os fremlagde.

Dit Ord fra denne Præd'kestol,
Din Sandheds Lys, din Naades Sol
Ved ham kom i vort Hjerte.
I Fryd og Sorg, i Nød og Død
Han delte med os Livsens Brød,
Som Sjælen det begjerte.
Ingen — Savned, — Ingen af os,
Han jo gav os
Trøst og Lære:
Herre! Dig ske Tak og Ære!

Den gamle Skulder Meget bar,
I Prøvens Strid han ofte var,
Mens Dagens Timer skrede;
Men Du gik med i Proven ind,
Husvaled med din Trøst hans Sind
Og gav ham mangen Glæde.
Trofast — Var Du — Ham henover
Livets Vover;
Derfor, Herre,
Tak og Priis Dig evig være!

En Fader i sin Børneflok
Han sidder her med Sølverlok
Velsignet af os Alle.
I Bøn han stred med trofast Hu
For os saatit; o Fader! nu
For ham vi Dig paakalde.
Herre — Fader! — Du vil høre
Og dit Øre
Naadig bøie,
Til vor Bøn dit Amen føie!

O Fader! skjænk vor Fader god
Din Naades bedste Deel og Lod,
En Aften blid og stille!
Und os hans Samfund længe end,
Og lad i Fred ham fare hen,
Naar Du vil os adstille!

Salig — Lad ham — Dit indkomme,
Hvor de Fromme
Smage Freden,
Naaden heel i Evigheden!

3. Slutningspsalme.

Saa vil vi, Herre! derved blive
Og ankre paa din Naades Grund.
Paa den vi bygge trygt i Live
Og fare vel i Dødens Stund.
Det Ord, Du gav os, fast skal staae,
Naar Jord og Himmel selv forgaae.

Du samler alle dine Fromme
Engang ind til dit Himmerig.
Da Hyrden med sin Hjord skal komme,
At glædes evig der hos Dig.
O lad, naar vi skal samles der,
Ei nogen savnes af os her!

Psalmer

ved Høitideligheden i Hørup Kirke i Anledning af Pastor Chr. C. A. Schwensens Indsættelse som Præst for Hørup Menighed, 3die Søndag efter Paaske 1846.

1. Indgangspsalme.

Naadens Herre, Kraftens Gud!
Fader vor i Himmerige!
Her vi samles paa dit Bud,
Dig vor Lov og Tak at sige.
For dit Aasyn vi os bøie,
Milde Fader i det Høie!

Herligt og med Viisdom Du
Veed din Naade at udføre.
Har med Sorg Du rørt vor Hu,
Snart med Fryd Du vil os røre.
Du er værdig til at tage
Tak og Ære alle Dage.

Tak og Ære denne Dag
Dine glade Børn dig bringe.
Du har ledet denne Sag,
Vi har følt din Naades Vinge.
Som Du tog, Du giver atter,
Hvad vi tabte, Du erstatter.

Bøi vort Hjerte meer og meer,
At vi ſtjønne paa din Naade!
Bind os til Dig En og Hver,
Saa vi lade Dig kun raade.
Fred lys over os tilſammen!
Sign vor Andagt! Hør os! Amen.

2. Hovedpſalme.

Du kaldte ved dit Naadebud
Vor gamle Hyrde, milde Gud,
Ind til dit Riges Glæde.
I Fred og Retſind var hans Færd;
I Fryd og Sorg vi ſaae ham her
Din Plantning tro at frede.
Blidt Du — Bar ham — Nu henover
Livets Vover;
Mæt af Dage
Gik han ind, din Fred at ſmage.

Den Hyrdeſtav, han lagde ned,
Du atter i din Miſkundhed
Betroer hans Søn at føre.
Dit Riges Vei, dit Livſens Ord,
Dit Naadekald til Nadverbord
Af ham vi nu ſkal høre.
O, ſom — Gjerne — Han adlyder,
Hvad Du byder, —
Fro vi tage,
Hvad Du gav i Naadens Dage.

Alt længe her han vogtet har
Dit Kald, og trolig Ved han bar,
Din Offerild at nære.
Vor Sjæl at bringe Fred og Trøst,
Han trofast løftet har sin Røst
Dit Navn og Ord til Ære.
Gjerne — Vi os — Om ham samle;
Unge, Gamle,
Fro annamme
Aandepust til Livets Flamme!

O Fader! styrk ham i din Vagt,
At han maa trolig holde Vagt
Mod alle Mørkets Hære!
O salv ham med din Olie mild!
Brænd selv i ham med stadig Ild,
At han vort Lys kan være:
Lad din — Gjerning — Ved ham lykkes
Og lad smykkes
Med din Naade
Alt hans Liv til fælleds Baade!

Og styrk os Alle med din Aand!
Hold fast os med din stærke Haand,
At ei vi fra Dig vige!
Lad Samfundsbaandet fæstne sig,
At meer og meer vi søge Dig,
Dit Samfund og dit Rige!

Du vort — Hoved, — Overhyrde!
Som vor Byrde
Tage vilde,
Drag os til Dig, Jesu milde!

3. Slutningspsalme.

O Gud, ei takke kan
Vi nok for al din Naade.
Du drog af Dødens Land,
Hvor mørke Magter raade,
Vor Sjæl til Lys og Liv;
Og Fred og Salighed
Du ved dit Naadebliv
Til Alle har beredt.

Du kalder ved dit Ord
Og lader os indbyde.
Du dækker Nadverbord,
At hver, som vil, kan nyde
Du kaster ud dit Garn
Og drager idelig,
At dit vildfarne Barn
Kan finde hjem til Dig.

O væk os, at vor Sjæl
Maa naadehungrig blive,
At sandse ret sit Vel,
Mens her vi er i Live;

At naar herfra vi skal,
I Fred vi fare maae
Og gjennem Dødens Dal
Til evigt Liv indgaae!

Sang for Slesvigere.

(Januar 1847.)

Slesvig! deiligst Vang og Vænge,
Elskte Fødeland!
Fredens Lykke hvilte længe
Om din Bred og Strand;
Flid og Velstand gik bag Ploven,
Rigdom svømmed hid paa Bøven;
Fuglen sang hver Vaar sit Stykke
Om din stille Lykke.

Slesvig: skal nu Freden jages
Brat med Ild og Sværd?
Skal de gamle Goder vrages
Vildt i Ledingsfærd?
Skal og vil Du sønderrives —
Dine Sønner stedse kives?
Kan Du aldrig dog faae Rette
Paa den lede Trætte?

Hør dog, Broer, som helst vil jydskes:
Tydsk er og din Broer!
Og Du, Broer, som helst vil tydskes:
Gjør Dig ei saa stor!
Hvad, om Tydsker sad med Jyde
Fredelig om samme Gryde,
Var der Skade ved den Tæring?
Mon ei bedre Næring?

Tydsk og Dansk er os tilmaade,
Som vi kan det bedst.
Strid og Splid os intet baade,
Tære kun som Pest.
Sige de, som Flammen tænde,
Kan de see, hvor det vil ende?
Kan ei selvantændte Lue
Svie egen Hue?

Derfor bort den lede Drage!
Ryst den af Dig, Land!
Lad den dog ei meer os plage
Med sin Eddertand!
Lad os hver især vort Stykke
Frede om den gamle Lykke!
Lad os bygge, lad os hegne,
At den ei skal segne!

Slesvig! da vi Dig kan ligne
Ved et Paradiis.

Gud i Naade Dig velsigne,
Spare Vredens Riis!
Lad i Fred opvoxe Knose,
Som med Fred vil Knuden løse!
Og knap mindes Stridens Tale,
Naar vi er i Dvale!!

Psalmer

i Anledning af Biskop Tetens's 50aarige Embedsjubilæum i Kettinge Kirke den 10de November 1847.

---

1. Indgangspsalme.

I din Tempelhelligdom
Samles vi, algode Fader!
Takke Dig for Dagen, som
Du saa skjøn oprinde lader.
Femti Aar din Tjener kroner;
Derfor Dig vor Lovsang toner.

Tak, at Du hans Vei og Gang
Har saa mildt og kjærligt ledet!
Tak, at Du din Kirkevang
Har ved ham saa længe fredet!
Ak, at de er lagt tilbage,
De saa skjønne fyndne Dage.

Tak vi bringe Dig, vor Gud,
Men med Vemod vi den yde;
Snart han drager fra os ud,
Snart vi ham Farvel maae byde.
Milde Gud! vi Dig paakalde:
Styrk Du ham, og styrk os Alle!

2. Hovedpsalme.

Vor Gud han er vor faste Borg
I alle vore Sager.
Halleluja! i Fryd og Sorg!
Det skee, hvad ham behager.
Tung er og denne Stund;
Thi kjær af Hjertens Grund
Er han, som drager hen,
Vor Fader og vor Ven!
Dog skee, hvad Gud behager.

O ja! som Fader og som Ven
Din Hyrdestav Du førte;
Derfor i Kjærlighed igjen
Vi alle Dig tilhørte.
Som Patriark Du sad
Blandt Børneflokken glad,
Og hver, som til Dig kom,
Fandt i dit Hjerte Rum: —
Hav Tak, vor Ven og Fader!

I Skolen som i Kirken Du
Med Troskab monne bygge,
Saa Femti-Aarets Krone nu
Med Hæder Dig mon smykke.
Du ledig ikke stod,
Mens Kraft Dig Herren lod;
Nu træt af Dagen hed
Du Byrden lægger ned —
Til Aftens stille Hvile.

Saa skjænke Gud Dig naadelig
End mange blide Dage!
Og seent han til sit Himmerig
Engang i Fred Dig tage!
Farvel, vor Fader, Ven!
I Herrens Fred drag hen!
Vort Hjerte med Dig gaaer,
Og til vor Time slaaer,
Dit Minde blandt os lever!

3. Slutningspsalme.

Saa svandt den skjønne Tid,
Da her Du monne virke
Og skjærme mild og blid
Vor Herres Hjord og Kirke.
Saa løse sig de Baand,
Som mere fast os bandt
Ved Kjærlighedens Aand,
Jo flere Aar der randt.

O Du, Algodheds Gud,
Som giver og som tager,
Men fører herligt ud
Alt, hvad Dig vel behager, —
Bliv ved hos os at boe!
Den Stav, som lægges ned,
Lad atter frodig groe
Og blomstre fort i Fred!

Beskyt din Kirkehjord
Og kjærligt den omhegne!
Og lad dit Naadesord
Velsignes allevegne!
Giv Fred i Huus og Land
Til Alles Gavn og Tarv!
Hold os i Naadens Stand
Og giv os Himlens Arv!

Sang ved Festmaaltidet i samme Anledning.

(Hos Gjæstgiver Reimuth i Sonderborg.)

Her var det først Du fæsted
Din Bo, da hid Du kom;
Og her vi først Dig gjæsted
I disse Sales Rum.
Nu Afskedstimen lyder,
Du drager fra os hen,
Som Gjæst vi Dig indbyder
Og samles her igjen.

Saa skjønne Timer strøde
Os i din væne Kreds;
Thi Blidheds Aand tilstede
Var hos Dig allensteds.
I huslig stille Lykke
Din Dag gik op og ned —
Det var dit bedste Smykke,
Din Hustru's Kjærlighed!

O Ketting Bispebolig,
Saa kjendt og os saa kjær!
Hvor tit vi sad fortrolig
I Kredsen hos Dig der!
Hvor fattig og hvor øde
Den staaer nu paa vor Vei!
Kjærminder nok vi møde,
Men Du — Du er der ei.

Dog disse Minders Hære
Vil stadig hos os boe;
Og Du skal blandt os være
Og vi Dig følge tro.
I Kjærlighed og Gammen
Vi mangen Dag og Stund
End ville feire sammen
I Mindets faure Lund.

Gud kjærlig Dig ledsage
Til Arels gamle By!
Gid mange blide Dage
Dig gjæste der paany!
Og til dit Aftensæde
Nedstige Himlens Fred
Med stille salig Glæde,
Til seent din Sol gaaer ned!

Ved en Barnedaab.

Den lille Glut, i Vuggen født inddysset,
Af Daabens Vande nylig stegen op, —
I Svøbet end hun føler Naadekysset,
Sødt drømmende som Rosen i sin Knop.

I Bøn vi hende bar nys til Guds Trone,
Til Ham, som er den sande Børneven,
Til Ham, som eier Himlens Kongekrone,
Men tog vor Sorg og Nød dog villig hen.

I Bøn vi hende atter vil frembære —
Og Eder, ved hvis Hjerte hun blev lagt:
Den milde Jesus stedse hos Jer være
Og skjærme Eder med sin Englevagt!

Som Sarons Rose blomstre skal den Lille
I Eders og i Herrens milde Ly!
I venlig Fred udfolde skal sig stille
Det Hjerteblomster smilende og bly!

I Glæde skal ved Herrens Naades Straaler
I Fremtidsdagen med den Lille see!
Og over dette Huus skal Lykkens Skaaler
Fra Dag til Dag udtømmes fuldere!

Ved Kong Frederik VII. Nærværelse i Sønderborg den 12te September 1848.

Gud signe Danmarks Land!
Gud signe Danmarks Land!
At det maa holde Stand, ja at det maa holde Stand!
At Fjendens Vold og Knuus
Ei styrte maa vort Huus,
Men styrte kun ham selv og al hans Bygning ned i Gruus!
Han vil vort Land forøde, det skal han ikke naae,
Men vi vil kjækt og tappert imod hans Ränker staae.
Saa frelses nok vort Land,
Det gamle Danmarks Land!
Hurra! hurra! hurra!

Det havomkrandste Land,
Det havomkrandste Land,
Heelt ned til Eidrens Strand, ja heelt ned til Eidrens Strand —
Er Danskens Arvelod,
Vor Odelsret saa god,
Og først vi ville slippe den med sidste Draabe Blod.
Hver ægtebaaren Slesviger er dansk i Sind forviist,
Og blier det immer mere efter Lydstens Takforsidst.
Saa frelses nok vort Land,
Det gamle Danmarks Land!
Hurra! hurra! hurra!

Gud signe Danmarks Drot!
Gud signe Danmarks Drot!
Hver beder for ham Godt, ja hver beder for ham Godt!
Han er jo Landets Trost,
Dets Lykke er hans Lyst,
Og høit for gamle Danmark flammer Hjertet i hans Bryst!
Gud signe ham og lade det skee, hvad han attraaer!
Da blomstrer Danmarks Lykke og voxer Aar for Aar —
Og frelst er da vort Land,
Det gamle Danmarks Land!
Hurra! hurra! hurra!

Ved Festligheden i Sonderborg i Anledning af Kongens Fodselsdag, den 6te October 1848.

Hvor festlig=skjønt vi sade,
Hvor hyggeligt og godt, —
Hvor var vi alle glade
I Kredsen om vor Drot —
Hiin Aften, da omringet
Af Borger=, Bondemænd
Som Eiegod paa Thinget,
Han sad iblandt os end.

Hvor funkled mildt hans Øie!
Hvor kjærligt lød hans Ord!

End mindes vi det nøie,
Hvor som et Lyn det foer
Igjennem os og tændte
Begeistrings Lueglød,
Da sig til os han vendte
Og mildt sin Hilsen bød.

Han er den gode Konge,
Ja Folkets rette Mand,
Det føle Gamle, Unge —
Og frydes ved forsand.
Gik det kun som han vilde,
Fik snart vi Bod for Savn;
Han vil slet Ingen ilde,
Men Alles Held og Gavn.

Vort Hjerte stedse følger
Vor Drot saa folkekjær,
Men Mindevældet bølger
I Aften dobbelt her.
Her inden disse Vægge
End Kongen blandt os staaer —
Kan Diet ham ei række,
Dog Hjertet til ham naaer.

Gud signe Ham, vi mene,
Vor Drot saa elegod!
Og kjærligt ham forlene
God Lykke, Held og Mod —

Til Landets Tarv at raade
Og løse Knudens Baand
Til gamle Danmarks Baade
Med kjæk og sikker Haand!

Med en Porte-montre.

(Figuren: en Landsedrager paa en vælig Hest.)

Om det er Hr. Pegasen,
Som traver her afsted,
Eller et andet fornemt Asen,
Jeg ei saa lige veed.
Om Fyren her med Landsen
Er Andromedas Befrier
Eller en anden Hans Frandsen,
Derom min Mentor tier.
Men hvad jeg tør berette
Og med Vished veed,
Det er, — ja kan De gjætte
En Hemmelighed? —
Den Hest kan tabe Rytter,
Og Rytteren sin Landse,
Mens Viseren sig flytter,
Og Viseren kan standse:

Men Det, som Gaven følger,
Det Hemlige derved,
Det trodser Tidens Bølger
Og bliver paa sit Sted.

Paa Kirkegaarden.

Her i Dødens Have
Hjertet fælsomt banker.
Blandt de mange Grave
Faaer man Alvorstanker.
Og hvor Alt er stille,
Knap en Vind sig rører;
Kun en enkelt Trille
Af en Fugl jeg hører.

Blomsten groer og smiler
Sødt i Aftenglandsen,
Hvor de Døde hviler
Under Mindekrandsen.
Liv er ovenover
Og omkring sig breder:
I, som nede sover,
Er der Liv i Eder?

Er der Liv i Døde?
Skal vi atter skue
Dagens Fakkel gløde
Over Gravens Tue?
Skal til Liv vi fødes,
Naar vi her mon ende?
Skal vi hisset mødes
Og hinanden kjende?

Fugl, som hist Dig svinger
Fra et Kors og svæver
Paa de lette Vinger,
Mens Du Stemmen hæver.
Jeg forstaaer din Lære,
Lille Sjælevækker!
Herren lovet være!
Døden mig ei skrækker.

Paaskemorgenrøden
Har forklart den Gaade:
Liv der er i Døden
Ved vor Herres Naade!
Op af Gravens Hvile
Christ til Liv os vækker!
Skyd kun dine Pile,
Død! Du mig ei skrækker!

Paa de Faldnes Grave.

(Paa Sønderborg Kirkegaard.)

I strid som Mænd for Danmarks gode Sag
Og faldt med Seirens Løv om blodig Tinde.
Nu favner Eder Evighedens Dag,
Mens Efterverdnen krandser Eders Minde.

Hvor Striden stod paa Dyppels Heider, hist,
Og her, hvor Gravens stille Fred sig breder,
Det danske Folk til seneste Tid forvist
Valfarte skal med Tak til Gud og Eder.

Indskrift paa Mindestotten.

Den dyre Broderpagt
Er bloddøbt vorden,
Og Kjærlighedens Magt
Er seet i Norden.
Hav Tak, hver Broder kjær!
Med Sorg og Smerte
Begrov vi Eder her —
Og i vort Hjerte!

Sange ved Festligheden i Anledning af Mindestottens Indvielse den 27de Februar 1849.

Ton, vort Suk, vor Klagesang!
Frist er Saaret end.
Ak, det Blodværks Stævne
Os røved mange Mænd!
Gravens Fred dækker nu deres døde Been,
Men vor Taare væder deres Bautasteen!

Moder kaldte Sønners Flok,
Stedt hun var i Nød:
Bryst ved Bryst de mødte
Og Fjendens Landse brød.
Gravens Fred dækker nu deres døde Been,
Men vor Taare væder deres Bautasteen!

Blodet flød og blandet blev
Af Fostbrødre-Bryst —
Sædekorn i Mulde
Nedlagt til Fremtids Høst.
Gravens Fred dækker nu deres døde Been,
Men vor Taare væder deres Bautasteen!

Brødre, I, som reves bort
Og som blunde her, —
Hjertet atter bløder
Som ved Jer Jordefærd.
Gravens Fred dækker nu Eders døde Been,
Men vor Taare væder Eders Bautasteen!

Mærker I vor Broder-Røst,
Hjertets Offerchor?
Takkens Alter dufter,
Og Mindets Blomster groer.
Gravens Fred dækker nu Eders døde Been,
Men vor Taare væder Eders Bautasteen!

Gud i Naade til os see,
Skjærme Drot og Land!
Vi for Danmark stride
Som I til sidste Mand.
Gravens Fred dækker nu Eders døde Been,
Men vor Taare væder Eders Bautasteen!

Sover da i stille Fred
Sødt i Gravens Gjemme!
Fred om Eders Hvilested!
Til Basunens Stemme

Vækker op de døde Been,
Kalder frem os Hver og En
For vor Herres Trone.

Gjalderhorn har lydt i Vang;
Kæmpen sov i Mulde
Vintersøvnen tung og lang
Under Nordens Kulde.
Liv der kom i døde Been,
Og mod Jettefaren treen
Nordens Aand i Pandser.

Hører I den dybe Røst?
Hornet end mon gjalde.
Stande vil vi Bryst ved Bryst,
Seire eller falde!
Nordens gamle Kæmpeaand
Ved vor Herres Krafteshaand
Os til Seier føre!!

Til mine kjære Sundevedere.

(Martsmaaned 1849.)

Herren være lovet!
Dagen atter gryer.
Solen snart sit Hoved
Reiser over Skyer.
Nattens klamme Taage
Trykte Land og Kyst;
Bitter Sorg og Harme
Knuged hvert et Bryst.

Herren i sin Vrede
Havde os forladt.
Lumske Røverbande
Lusked om i Nat.
Frelse man os vilde,
Værge os for Nød!
Ak, men hvilken Frelse!
Tigang heller Død!

Folkets Hjerte blødte,
Vaanded sig i Vee:
Ak, naar kommer Hjælpen?
Skal vi og den see?
Tør vi Tillid fæste
Til de Glædesbud?
Ak, vi kan ei holde
Denne Pinsel ud.

Stille! bær din Smerte
End en liden Stund!
Nattens Taage ſvinder
Over Land og Sund.
Solen ſnart ſit Hoved
Reiſer over Skyer:
Herren være lovet!
Dagen atter gryer!

Snart ſkal Hjælpen komme
Og en liflig Vaar
Bredes over Landet,
Læge Vintrens Saar.
Løfter Eders Hoved
Kun med freidigt Mod!
For al Sorg og Smerte
Herren giver Bod!

Stenen paa Dyppelbjerg.

(See Thieles Folkesagn.)

Du skjønne blaabeltede Pige!
Du Perle blandt Nordens Møer!
Hvi vil Du mig stedse undvige?
Jeg af Længsel efter Dig døer.

Saa længe jeg her har ligget
For din Fod, her ved Sundets Bred,
Og beilet, sukket og tigget
Om din svundne Kjærlighed.

Saa hør dog, hør dog min Klage!
Ræk atter forsonet din Haand,
Og vend til min Barm tilbage,
At gjenknytte Kjærligheds Baand.

O Fryd! seer jeg ret, Du oplefter
Dit Hoved og strækker din Arm.
Snart slutte sig Strandbreddens Kløfter,
Og jeg har Dig igjen ved min Barm.

Saa han klaged i sin Smerte —
Kæmpen Sundevith ved Kyst
Dengang Kæmpemøen Else
Havde slidt sig fra hans Bryst.

Dengang Den skred fra Landet,
Medens Sundet vælted frem
Og de brede Bølgeveie
Strængt sig stilte mellem dem.
Men han troløs havde sveget
Titbesvorne Elskovseed,
Og i andre Qvinders Favntag
Glemt sin første Kjærlighed.
Derfor var hun fra ham vegen,
Derfor skiltes Land fra Land,
Derfor brændte vildt i Vrede
Møen mod den falske Mand.
„Bort! jeg meer ei Dig vil skue!
Fuld Du est af Falsk og Svig!
Slukt nu er min fordums Lue.
O, jeg kunde knuse Dig!"

Og i Vrede den Kæmpemø hæved
Sin Haand, og hun rørte sin Fod,
Og Strandklippen zittrende bæved
Og sprang fra sin ældgamle Rod.

Ned tog hun fra Lokkerne mørke
Staalvirkede Haarbaand med Hast,
Svang Klippen med al sin Styrke
Deri, til den sloi med et Kast.

Det bragede, og Den sig rørte
Og længer fra Fastlandet stred —
En sukkende Stønnen man hørte,
Hvor Stenen sank knusende ned.

Stenen faldt, hvor Kæmpen sukked,
Og den sank i Jordens Skjød;
Men om Kæmpen sank derunder,
Ramt af brat og voldsom Død,
Eller bort med Livet hinked
Til en anden Kjærlighed:
Derom man ei kan fortælle,
Sagnet derom Intet veed.

Men om Ränkeværk og Meened,
Troskabsbrud mod Land og Rige,
Øvet her i lange Tider,
Derom Meget er at sige.
Og om Hævnens Steen, som slængtes
Herfra Den for at dræbe
Ränkeværkets Leiesvende,
Sagn skal boe paa ufødt Læbe.

Stenen ligger end paa Stedet,
Hvor den faldt, og vidner om

Kæmpedaad af Fortid øvet
Og om Hævnens Straffedom.
Og den skal for sene Slægter
Minde om den Kamp saa svær,
Troskabsbruddet her os voldte,
Og om Nordens Helteværd!

Indholdsfortegnelse.

1827—31. Ribe.

	Side
Maisang	1.
Junker Ranes Jagt	3.
Glædens Fugl	7.
Brug Tiden vel	9.
Min drømte Lykke	9.
Alfernes Dands	11.
Farvel til Ribe	13.

1831—39. Kjøbenhavn.

Barndomsglæder	15.
Mit Als	17.
Rusvise	19.
Hjemmets D	20.
Sang for Alsinger Studenter	21.
Fædrelandssang	23.
Til hende, jeg mener	25.
Til Madam Sonne	28.
Til Maleren N.	31.
I Anledning af Adjunct Peter T. Hansens Nærværelse i Kjøbenhavn	32.
Islænderen Student Stephensens Minde	34.
Morgenvandring	36.
Med et Platinafyrtøi	39.
Med en Paraply	40.
Til A. S. med Fru Heibergs Portræt	42.
Ved Caroline Haffners Død	44.
De Fire	46.
Til Student H. S. paa hans Fødselsdag	47.
Nytaarstanker	48.
Til S. K. med et Exemplar af fædrelands-historiske Digte	50.

Side
Fødselsdagen i den grevelige Familie ..... 51.
I et Exemplar af Oehlenschlägers Aladdin ..... 52.
Til Frøken S. M. i et Exemplar af 100 Romancer ..... 54.
I Anledning af Marskalk Hauchs Død ..... 55.
Til en ung Pige ..... 56.
Rinaldo, Andreas og Laura ..... 58.
Til Emma. I et Exemplar af Christian Winthers Digte .. 61.
Da hun reiste ..... 62.
Da vi gjenmødtes ..... 63.
Sorg og Trøst ..... 64.
Trøst fra Evigheden ..... 66.

1839—49. Dyppel og Sønderborg.

Min Ordination ..... 67.
Min Introduction ..... 68.
Juleglæde og Julebøn ..... 69.
Paaskeandagt ..... 70.
Pindsebøn ..... 71.
Fru Stephensens Fødselsdag ..... 72.
Provst Stephensens Fødselsdag ..... 73.
Til min Kone. I en Bibel ..... 75.
Sang for Sundevedere ..... 76.
Consistorialraad Schwensens 50aarige Jubilæum ..... 78.
Pastor Schwensens Introduction ..... 82.
Sang for Slesvigere ..... 86.
Biskop Tetens's Jubilæum ..... 88.
Sang ved Festmaaltidet i samme Anledning ..... 92.
Ved en Barnedaab ..... 94.
Ved Kongens Nærværelse i Sønderborg ..... 95.
Ved Kongens Fødselsdag i Sønderborg ..... 96.
Med en Porte-montre ..... 98.
Paa Kirkegaarden ..... 99.
Paa de Faldnes Grave ..... 101.
Indskrift paa Mindestøtten ..... 101.
Ved Mindestøttens Indvielse ..... 102.
Til mine kjære Sundevedere ..... 105.
Stenen paa Dyppelbjerg ..... 107.

1849.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PTB
0041210

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 09 25 16 004 2